

2) «FIRERBANDEN» ER AVSLØRT SOM MOTSTANDERE AV DEN HISTORISKE MATERIALISMEN

Den siste tidas hendinger har sjølsagt fått oss til å prøve å gå dypere når det gjelder å analysere feila i «firerbanden»s kulturpolitiske linje. Den slutninga vi har trukket av det, er at «firerbanden» ikke kan ha studert og brydd seg om å tilegne seg den marxistiske oppfatninga av den historiske utviklinga, den historiske materialismen.

Dette viser seg klart i forholdet til tidligere tiders kultur og kunst, både i Kina og i resten av verden. Det avslører at «firerbanden» ikke anvender den marxistiske læra om åssen de forskjellige fasene i menneskesamfunnets utvikling avløser hverandre.

Så vidt vi kan se inneholder Chiang Chings uttalelse om at «det store flertallet av disse venstre-fløy-forfatterne var borgerlige nasjonal-demokrater» et fordekt angrep på Mao Tsetungs behandling av den kinesiske revolusjonen oppdelt i en ny og en gammel fase og hans gjennomgang av den kinesiske kulturrevolusjonen opp til 1940 ut fra det (se «Om det nye demokratiet»). Så vidt vi kan se behandler Chiang Ching den nydemokratiske revolusjonen som en gammel borgerlig-demokratisk revolusjon rett og slett og fornekte den historiske materialismen på dette punktet. Men vi skal ikke konsentrere oss om dette spørsmålet her.

La oss i steden se på hva Chiang Ching sa i 1966 om den *gamle* borgerlig-demokratiske revolusjonen. «Den borgerlig-demokratiske revolusjonen er en revolusjon der en utbytterklasse erstatter en annen. Det er bare den proletariske sosialistiske revolusjonen som ødelegger alle utbytter klasser. Derfor må vi ikke ta ideene til noen borgerlig-revolusjonær som ledende prinsipper for vår proletariske bevegelse i ideologien eller i litteratur og kunst.»

Utviklinga siden har avslørt det dypere innholdet i denne uttalelsen. Vi kan se det blant annet ut fra den allmene avvisninga av klassisk vestlig kultur, og ut fra argumentene om at hos klassiske vestlige komponister kan vi bare lære av formen og ikke av innholdet.

Kommunister må la seg lede av marxist-leninistisk og ikke av borgerlig-revolusjonær ideologi. Men er det riktig at kommunistene *ikke* kan ta ideene til noen borgerlig-revolusjonær tenker eller forfatter og *bruke* dem *fordi* «den borgerlig-demokratisk-revolusjonen er en revolusjon der en utbytterklasse erstatter en annen?» Nei, dette er anti-marxistisk vrøvl.

I si tid var borgerskapet i Europa en revolusjonær, progressiv klasse som reiste seg mot føydalismen. En del store revolusjonære borgerlige intellektuelle sammenfatta erfaringer fra borgerskapets klassekamp, vitenskapelig arbeid og produksjon for å bruke dem som våpen mot føydalismen. En del av de teoriene de laga når det gjaldt naturvitenskap, samfunnsvitenskap og filosofi var store framskritt for den menneskelige tenkninga — de inneholdt deler som var riktige, dvs. de samsvarte med virkeligheten.

Den marxistiske linja overfor ideer fra denne progressive perioden er at de må vurderes konkret, det er ikke mulig å avskrive dem med allmenne fraser om «ideologi for utbyttere» eller liknende. Særskilt gjelder det når vi vurderer *enkelte borgerlig-revolusjonære tenkere*. Noen av dem lå relativt til høyre, noen lå relativt til venstre. Noen representerte de øvre lag av det framstormende borgerskapet, andre sto nær småborgerskapet, bøndene eller arbeiderne. På slutten var det dessuten tenkere som gikk

over fra et borgerlig-revolusjonært til et proletarisk-revolusjonært standpunkt, slike som Marx og Engels.

Ta f.eks. Hegel. Han var utvilsomt en borgerlig filosof. Han dreiv uten tvil med *ideologi*. Marx og Engels tok hans viktige og riktige filosofiske resultater — utviklinga av dialektikken — og avviste hans gærne og idealistiske synsmåter. De forente Hegels dialektikk med materialismen og brukte den i tjeneste for proletariatet og ikke for borgerskapet. Dermed skapte de en ny dialektikk: den marxistiske dialektikken. Marx og Engels lot seg ikke «veilede» av Hegels idealisme, men i filosofien lot de seg «veilede» av hans dialektikk. Var det gærnt? Ett er sikkert: Om Marx og Engels hadde fått det rådet å ikke studere Hegels resultater og anvende dem på filosofi og ideologi, og om de hadde fulgt et så dumt råd, så hadde de ikke kunnet skape marxismen.

Marxismen tar opp i seg det beste fra fortida

Dette er ikke noe *vi* har funnet på. Det er slått fast av *Lenin*, som blant annet sier dette i artikkelen «Marxismens tre kilder og tre bestanddeler»:

«Historia til filosofien og historia til samfunnsvitenskapene viser at det er ingenting som minner om «sektarisme» i marxismen, i den betydninga at den er en snever, forsteina doktrine, en doktrine som oppsto *utenom* allfarveien som verdens sivilisasjon utvikler seg etter. Tvert imot, geniet til Marx består nettopp i det at han har gitt svar på spørsmål som alt er reist av menneskehetens framste hjerner. Hans doktrine oppsto som den direkte og umiddelbare *fortsettelsen* til lærene til de største representantene for filosofien, den politiske økonomien og sosialismen. (...) Den er den rettmessige etterfølger til det beste som menneske skapte i det nittende århundret, slik det representeres av tysk filosofi, engelsk politisk økonomi og fransk sosialisme.

Det er disse tre kildene for marxismen,

som også er dens bestanddeler, som vi kort skal ta for oss.»

Lenin, som riktignok ikke hadde lest Chiang Ching, slo fast at marxismen *bygde på* og *videreutvikla* «tysk filosofi, engelsk politisk økonomi og fransk sosialisme» — dvs. ideene til folk som ikke en gang nødvendigvis var borgerlig-revolusjonære. Men det har kanskje ikke noe med «vår proletariske bevegelse i ideologien» å gjøre?

I et utkast til en resolusjon fra sentralkomiteen i SUKP(b) skreiv Lenin:

«...Marxismen har oppnådd den historiske betydninga si som ideologien til det revolusjonære proletariatet fordi den langt fra har forkasta de mest verdifulle resultatene i den borgerlige epoken, men tvert om har assimilert og skapt om alt av verdi fra utviklinga av menneskelig tenkning og kultur i mer enn to tusen år. Det eneste som kan godtas som utvikling av en ekte proletarisk kultur er videre arbeid på dette grunnlaget og i denne retninga, som henter inspirasjon fra de praktiske erfaringene fra det proletariske diktaturet som sluttsteget i kampen mot enhver form for utbytting.» (Lenin: Om proletarisk kultur, 8. oktober 1920.)

Så vi skal ikke bruke ideene til «noen borgerlig-revolusjonære» som «ledende prinsipper for vår proletariske bevegelse i ideologien»? Lenin gjorde tydeligvis flere «feil» ut fra denne formelen til Chiang Ching. For er ikke kampen for *ateisme* og mot *religion* under sosialismen et spørsmål om «proletarisk bevegelse i ideologien»?

Lenin sa i artikkelen «Om betydninga av militant materialisme» (12. 3 1922):

«Engels anbefalte for lenge sida sin tids ledere av proletariatet å oversette den militante ateistiske litteraturen fra den siste delen av attenhundretallet for massedistribusjon blant folket. Vi har ikke gjort det opp til nå, og det må sies at det er til vår skam (dette er ett av de tallrike provene på at det er mye lettere å vinne makta i en revolusjonær periode enn å vite åssen denne makta skal brukes riktig). Vår, apati, passivitet og

«FIRERBANDEN» MARXISTER ELLER REVISJONISTER

Lenin fordømte skarpt folk som hevda at proletariatet ikke skulle lære av og hedre litteratur og kunst fra tidligere epoker, sjøl om de klassene den er knytta til er utbytterklasser. Chiang Ching og «firerbanden» utforma ei linje som står i skarp motstrid til Lenin og Mao. (Bildet: Lenin i arbeidsrommet sitt 16. oktober 1918)

udugelighet blir noen ganger unnskylt med alle slags «høyverdige» grunner, sånn som, for eksempel, at den gamle ateistiske litteraturen fra det attende århundret er anti-kvarisk, uvitenskapelig, naiv osv. Det er

ingenting verre enn sånt pseudo-vitenskapelig sofisteri, som tjener som et skjul enten for pedanteri eller for en fullstendig misoppfatning av marxismen.»

Betydde ikke det at Lenin mente at prole-

ELLER REVISJONISTER

tariatet skulle ta de ateistiske ideene til enkelte av de mest framskredne borgerlig-revolusjonære opplysningsfilosofene og bruke som «ledende prinsipper» i kampen mot religionen? Sjølsagt gikk ikke Lenin inn for at kampen mot idealismen skulle begrense seg til å bruke slike verker eller i hovedsak bygge på dem. Men Lenin slo fast at det var nødvendig å bruke slike verker i den ideologiske kampen. Mao snakka om «å assimilere det som er brukbart for oss... for eksempel, fra kulturen i de forskjellige kapitalistiske landa i opplysningstida». Hva mente han med det? Vi trur han mente det samme som Lenin om dette spørsmålet.

Å arbeide med litteratur og kunst er også å føre ideologisk kamp. Litteraturen og kunsten uttrykker bl.a. også forskjellige progressive og reaksjonære ideer. Når vi lager en ny, proletarisk revolusjonær kunst og litteratur i Norge så lar vi oss veilede av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Men som marxist-leninister tar vi også og bruker de *riktige* og *progressive* ideene til «noen borgerlig-revolusjonære» norske og utenlandske kunstnere.

Når det gjelder utviklinga av det norske språket, så må vi vurdere ideene til en progressiv borgerlig vitenskapsmann og forfatter som Ivar Aasen. De som er riktige må vi anvende og føye inn i marxismen-leninismen, og disse ideene må vi sjølsagt også følge. De som er gærne må vi avvise. Som marxist-leninister sier vi at det er riktig av komponister å ta ideene til Grieg om å bruke norsk folkemusikk til materiale. Vi mener det er riktig å skrive programmusikk og ikke svinge til høyre sjøl om vinden går til høyre, slik som Beethoven, vi mener det ligger viktige saker å lære for proletarisk-revolusjonære kunstnere i det. Vi vil holde fram som eksempel i mange spørsmål Henrik Wergeland. I Kiellands verker finnes det en del verdifulle eksempler på åssen de forskjellige bøkene føyer seg inn i et hele som systematisk gjennomfører en kritikk av reaksjonen på hans tid. Vi vil lære av «ideene» bak det, sjøl om vi veit at Kielland var en ut-

bytter. Hans mål var å stabilisere borger-skapets diktatur ved å fjerne det som var mest reaksjonært, han kjempa ikke mot utbyttinga av arbeidere og bønder på et småborgerlig-sosialistisk grunnlag slik som Wergeland.

Sjølsagt går vi som marxist-leninister mye lengre enn alle dem og vi avviser det hos dem som er gærnt. Men vi kan ikke automatisk avskrive alle «ideene til noen borgerlig-revolusjonær» når det gjelder litteratur og kunst, fordi «en utbytterklasse erstatter en annen».

Chiang Chings formel duger ikke

Chiang Chings enkle formel duger ikke i virkeligheten, bl.a. fordi historia kjenner *borgerlig-revolusjonære* som *ikke* representerte utbytterne, men de breie massene av det arbeidende og utbytta folket. En sånn borgerlig-revolusjonær var...bl.a. Lu Hsun, *før han blei kommunist*. Men var det sånn at alle Lu Hsuns ideer fra før han var kommunist var gærne, mens de med et slag blei riktige da han blei kommunist? Et sånt absurd standpunkt kan ingen forsvare. Lu Hsun *blei* kommunist, han *blei* noe mer enn en borgerlig-revolusjonær i sine siste år, nettopp fordi han *før* han nådde en sånn politisk klarhet *også* kjempa for de kinesiske massenes interesser. Men er det ingenting å lære, ingenting å bruke i Lu Hsuns ideer fra før han blei kommunist i «vår proletariske bevegelse...i litteratur og kunst?» Sjølsagt hadde han riktige ideer som det er riktig å lære av da også.

Dessuten fordi *også tidligere tiders utbytterklasser* frambragte ting av verdi i filosofien og kunsten. Engels sier:

«Først slaveriet gjorde arbeidsdelinga mellom jordbruk og industri mulig i større målestokk, og dermed oppblomstringa av den gamle verden, Hellas. Uten slaveri, ingen gresk stat, ingen gresk kunst og vitenskap, uten slaveri ikke noe Rømerriket. Men uten det grunnlaget som Hellas og

Romerrike hadde lagt ville det heller ikke blitt noe moderne Europa. Vi bør aldri glømme at forutsetninga for hele vår økonomiske, politiske og intellektuelle utvikling er en tilstand der slaveriet var like nødvendig som det var allment anerkjent. I den forstand er det riktig å si: Uten antikt slaveri ingen moderne sosialisme.

Det er veldig billig å rakke ned på slaveriet med allmenn talemåter og utgyte sin høye moralske harme over denslags skjendigheter. Dessverre sier en ikke da noen ting annet enn det alle veit, nemlig at disse antikke innretningene ikke lenger svarer til de forholda vi har i dag og til de følelsene som springer ut av disse forholda. Men det forteller oss ikke et ord om hvordan disse innretningene oppsto, hvorfor de var til og hva for ei rolle de spilte i historia. Og når vi går inn på det, så må vi si, samme hvor motsigelsesfullt og kjetersk det høres ut, at innføringa av slaveriet var et stort framskritt under de forholda som rådde da.» (Engels, Anti-Dühring).

Her ser vi *nøyaktig* hva Chiang Ching ikke har forstått når hun vil redusere alt til spørsmålet om «utbytterklasser».

På grunnlag av dette vil vi sammenfatte «firerbandens» avvik overfor den historiske materialismen.

Ingen virkelig marxist kan si sånt tøv som at vi ikke kan bruke ideene til «noen borgerlig-revolusjonær» — altså ikke til noen, enkelt borgerlig revolusjonær — på ideologien, på kunsten og litteraturen i den sosialistisk-revolusjonære perioden. Ingen marxist kan spre sånt tull som at når det gjelder borgerlig-revolusjonær kunst kan vi bare lære av formen og ikke av innholdet, eller at alt sånt må avskrives fordi det bare er produkt av en revolusjon der «en utbytterklasse styrter en annen». Den borgerlig-revolusjonære ideologien *som helhet* er ubrukelig som veiledning for oss proletariske revolusjonære. Vi har vår veiledning, marxismen. Men marxismen har tatt opp i seg og vil fortsette å ta opp i seg de mest framskredne resultatene fra *tidligere* menneskelig

tenkning i alle land. Den som følgelig sier at marxist-leninistene ikke på noe felt i ideologien eller kunsten kan finne veiledning av så mye som én enkelt borgerlig-revolusjonær tenker, den personen forlanger at vi skal ignorere verdenshistoria og begynne på bar bakke.

Folk som Chiang Ching og «firerbanden» som kan spre sånt tøv, avslører at de ikke har skjønt åssen marxismen har utvikla seg, og de skjønner ikke åssen marxismen sjøl framstiller historia.

Vår tids marxistiske proletariske revolusjonære har som oppgave å styrte alle utbyttere. Folk som vil lyde dobbelt «revolusjonære» vil ut fra dette stille seg i positur som motstandere av alt «utbyttere» har tatt i noen gang i historia. Det fortelles at det fantes folk etter Oktober-revolusjonen i Russland som mente at under sosialismen kunne man ikke bruke «borgerlige jernbaner». Pratet om at man ikke kan bruke noen del av ideene til noen borgerlig-revolusjonær som veiledning i filosofien, kulturen og kunsten er en annen variant av pratet om «borgerlige jernbaner». Marx og Engels, som hadde en enestående sans for humor, ville ha ledd ei uke om de hadde hørt det.

Det såne folk ikke bryr seg om å forstå, er at marxismen forklarer at også forskjellige utbytterklasser i spesielle historiske perioder har vært progressive, at deres kamp har drevet menneskeheden framover. Borgerskapet har hatt sin progressive periode, føydalistene også. Sjølve det faktum at det oppsto utbytting og at samfunnet delte seg i klasser, var på et tidspunkt progressivt, historisk nødvendig for at menneskeheden skulle utvikle seg framover. Vi som marxister rister ikke med pekefingeren mot kong Sverre som en «utbytter», skjønt han var det. Vi ser det positive i at hans revolusjonære kamp la grunnlaget for den sentraliserte norske føydalstaten, og vi lærer av hans riktige militære linje.

Den som ikke forstår det, forstår ikke den historiske materialismen. Den som ikke forstår den historiske materialismen er ikke

marxist. Er Chiang Ching og «firerbanden» marxister? Vi mener at det synet på historia som deres linje i forholdet til den klassiske progressive kulturen viser, avslører at de ikke har brydd seg om å forstå den historiske materialismen. Sånne folk er ikke marxister, de er fiender av marxismen.

Bevisste motstandere av Marx, Engels, Lenin og Stalin

Men igjen må vi stille det samme spørsmålet som da vi slo fast den klare motsigelsen mellom Chiang Chings uttalelser om kunsten og det Mao sa om kunsten: Kan Chiang Ching & co ha vårt *uvitende* om denne motsetninga?

KKP har offentliggjort kritikk Mao retta mot Chiang Ching fordi hun var uvillig til å studere klassikerne. Med grunnlag i dette kunne vi sjølsagt lage oss den teorien at «firerbanden» ikke var interessert i marxisme, ikke brydde seg om å studere klassikerne og følgelig heller ikke visste hva klassikerne sa.

Vi tror ikke det er slik. Vi tror at «firerbanden» var seg denne motsigelsen *bevisst* og tok sikte på å systematisk bygge opp en teori om kulturen og kunsten i *motsetning* til den som er utforma av Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung.

Chiang Ching kom i 1966 med åpen kritikk av *Stalin* for å være ukritisk mot noen klassiske borgerlige forfattere. Det kan hende han var det. Men det som er interessant,

er at når «firerbanden» sendte ut artikler som retta skytset mot klassisk borgerlig litteratur og kultur, så ramma det forfattere som *Marx, Engels og Lenin* trakk fram og roste. Som Tsjernytsjevsky. Og Balzac.

Vi har sitert utsagn fra Mao og Lenin (som igjen henviser til Engels) om verdien av den borgerlige kulturen fra *opplysningstida*. Det er verdt å merke seg at «firerbanden» med det påskuddet at den angrep Liu Shao-chis revisjonisme, kraftig *fordømte* kulturen fra opplysningstida som «utbytterkultur».

Dette danner et mønster, det er prega av systematikk. Det virker som om det er en følge av en gjennomtenkt avvisning av en viktig del av de marxistiske klassikerne helstøpte teori om kunsten og kulturen, som systematiske angrep på klassikerne på disse punktene.

Vi skal få se dette gjentatt når vi skal behandle den politiske økonomien, der vi igjen vil få dokumentert et syn på den historiske materialismen som strider mot marxismen og igjen vil få se eksempler på «marxistiske» teoretiske skrifter som systematisk underslår og forvrenger viktige deler av den marxistiske teorien.

Forfatterne av denne artikkelen rekner derfor med at «firerbanden» var seg bevisst hva de dreiv med. Vi tror at Chiang, Wang, Chang og Yao var seg bevisst at de var motstandere av marxismen og at de så det som helt nødvendig del av sin politiske virksomhet å underminere og forvrengte den marxistiske teorien.

II. KULTURREVOLUSJONENES HELTER?

Hovedpoenget for den borgerlige og revisjonistiske pressa som prøver å spre det inntrykket at «de fire» er de «virkelige revolusjonære» er at «de fire var lederne for vensstrefløyen under Kulturrevolusjonen.» I

følge dette bildet skal oppgjøret med «de fire» samtidig være et «oppgjør med Kulturrevolusjonen».

Men er det sant, bildet av «de fire» som Kulturrevolusjonens helter» som nå er styrta

av «motstandere av Kulturrevolusjonen»? Det er sant at under Kulturrevolusjonen og i samband med oppgjøret med Liu Shao-chi var det «de fire» fikk stor makt i deler av partiet og staten. Men dette er ikke tilstrekkelig til å utrope dem til «helter». Trotski fikk ledende stillinger i sovjetstaten etter Oktoberrevolusjonen, og Liu Shao-chi fikk ledende stillinger i den ny-demokratiske revolusjonen og i Folkerepublikken Kina etter frigjøringa. Likevel har historia ikke stelt pent med dem.

Innledningsvis forklarte vi at for å slå fast om en person som er med i ledelsen i et kommunistparti under en revolusjon virkelig er en «revolusjonær helt» holder det ikke med å slå fast «tid, sted og stilling»: Trotski var i Sovjet etter 1917 og han var kommandant for Den Røde Hær. Det eneste som duger er å granske hva slags *politikk* denne personen sto for i partiet i denne revolusjonen. Er politikken reaksjonær så vil personene også bli dømt av historia som reaksjonær, sånn som Trotski.

Den samme prøven må «firerbanden» tale. Og dersom de ikke består den, så er det fullstendig feilaktig å holde dem fram som «Kulturrevolusjonens helter» sjøl om de har blitt *oppfatta* som viktigere ledere for Kulturrevolusjonen i Kina og i resten av verden i noen år. Historias dom bygger ikke på påstander i propagandaen eller på oppfatninger, den avgjøres på grunnlag av folks *virkelige handlinger*.

La oss derfor se på hva vi veit om «firerbanden»s virksomhet under Kulturrevolusjonen for å se om det gir oss grunnlag for å kalle dem «store revolusjonære» eller — noe annet.

Kulturrevolusjonen knuste Liu Shao-chis kontrarevolusjonære hovedkvarter

Det første målet for Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen i Kina i 60-åra var det kontra-revolusjonære hovedkvarteret til Liu Shao-chi.

I partiet og staten sto Liu for ei linje som gikk ut på å gjenopprette kapitalismen i Kina. Sjøl om han i ord sa seg å være tilhenger av Mao Tsetungs revolusjonære linje og en motstander av revisjonismen, så var han i virkeligheten sjøl revisjonist og en fiende av marxismen-leninismen.

Han bekjempa de framskredne eksemplene på at den sosialistiske økonomien var overlegen i forholdet til kapitalismen, slike som Taching og Tachai.

I økonomien var Liu motstander av Maos riktige parole «bare sosialismen kan redde Kina». Da uår og sovjetisk sabotasje skapte vansker i Kina rundt 1960 spredde Liu den oppfatninga at vanskene skyldtes det sosialistiske systemet. Han var tilhenger av å gi større frihet til de spontane kapitalistiske tendensene og ødelegge den sosialistiske økonomien. I jordbruket spredde han linja med «de fire frihetene» (utvidelse av de frie markedene og jordarealet for privat bruk, oppmuntring av småbedrifter som bærer hele ansvaret for egen vinning og tap og fastsetting av produksjonskvotene på grunnlag av husholdningene).

I kulturlivet opptrådte Lius hovedkvarter som en fiende av de nye sosialistiske ting og som forsvarer av det *dårlige* i den gamle føydale og kapitalistiske kulturen, slikt som operaer om keisere, hoffdamer og spøkelses osv. Samtidig brukte Lius tilhengere teaterstykker, «litterære» artikler i aviser osv. til å rette fordekte, men lett forståelige angrep på formann Mao Tsetung, sosialismen og proletariatets diktatur i Kina. Hensikten med det var å «skape en opinion» for revisjonistisk maktvertakelse og kontrarevolusjon i Kina.

I skoleverket var Lius linje at studeneter bare skulle studere og ikke drive med politikk og at hensikten med studiet var å få en god jobb og tjene bra med penger. Maos linje med å gi studenter md arbeider- og bondebakgrunn videregående utdanning i stor målestokk blei sabotert. Før Kulturrevolusjonen kom flertallet av studentene fra borgerskapet, føydalistklassen og fra for-

«FIRERBANDEN» MARXISTEN
ELLER REVISJONISTER

Formann Mao hilser rødegardister i Peking under Kulturrevolusjonen. Kulturrevolusjonen var utløst og leda direkte av formann Mao. Det bildet som er skapt av «firerbanden» som «Kulturrevolusjonens

helter» er bygd opp i motstrid til det fakta forteller om den nære kontakten de hadde med den parti-fiendtlige virksomheten til Lin Piao.

«FIRERBANDEN» — MARXISTER ELLER REVISJONISTER

eldre som var statsfunksjonærer. Dette var i samsvar med Lius allmenne linje for å forsvare og utvide borgerlig rett. Lius hovedkvarter hjalp borgerlige elementer til å få maktposisjoner i økonomien, staten og partiet. Den støtta alle tendenser som var egna til å utvikle et nytt borgerskap i partiet og staten, gikk inn for økte lønnsforskjeller, for at funksjonærer skulle ha flest mulig privilegier i forhold til arbeidere og bønder og mot at kadre deltar i produktivt arbeid. Hensikten med dette var å styrke borgerskapets stilling i Kina slik at det kunne bli i stand til å gjøre kontrarevolusjon.

For å tjene dette målet utvikla Liu & co en lang rekke reaksjonære teorier. De framstilte det som om klassekampen holdt på å dø ut i Kina, at de reaksjonære ikke var farlige lengre, og at utviklinga av produksjonen aleine ville kunne skape sosialismen. For å passivisere partiet framstilte de partimedlemmenes rolle bare som passive redskap som ikke skulle vise noen egen aktivitet og ikke tenke sjøl osv.

Alt vi nevner her og mye mer blei kritisert og bekjempa under Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen. Den avslørte at Liu, leder i partiet og staten, i virkeligheten ikke var noen kommunist, men en person i maktstilling under sosialismen som gikk den kapitalistiske veien. Gjennom massekritikk, demonstrasjoner osv. fordømte kommunistene, røde-gardistene og de store arbeidende massene i Kina Liu Shao-chi som «Kinas Krustsjøv» og slutta opp om formann Maos marxist-leninistiske linje. Sovjet-lederne på sin side gråt krokodilletårer over Liu og sa høyt og tydelig frå om at de sympatiserte med ham og fordømte Kulturrevolusjonen.

Seieren over Lius kontrarevolusjonære hovedkvarter var en stor seier for KKP's og formann Maos korrekte revolusjonære linje. Det var et stort tilbakeslag for borgerskapet i Kina, det rensa og revolusjonerte partiet og statsorganene og førte til kraftig utvikling av sosialismen i Kina. Det ga også en verdifull historisk lærdom til alle folk i hele verden

gjennom å vise åssen marxist-leninistene og de arbeidende massene i et sosialistisk land kan forsvare proletariatets diktatur og hindre at folk som Krustsjøv eller Liu kommer til makta og gjenoppretter borgerskapets diktatur.

«Firerbanden» — et alternativ til Liu Shao-chi?

Grunnlaget for den store makta «firerbanden» fikk i Kina var massebevegelsen for å knuse Liu Shao-chis kontrarevolusjonære hovedkvarter. I denne bevegelsen framstilte de seg sjøl som ledende forsvarere av formann Maos linje og fortroppen i kampen mot Liu.

Chiang Ching tok over som leder for kulturpolitikken etter at Lius representanter i kulturlivet var blitt styrta. Yao Wen-yuan og Chang Chun-chiao sto som forfattere av artikler mot Liu og hadde posisjoner i massebevegelsen i Shangahi. Wang Hungwen blei framstilt som en framskreden ung aktivist som hadde stått fram i massebevegelsen mot Liu.

Innholdet i dette krever nærmere granskning. Det at du er mot en som står på ei reaksjonær linje behøver ikke sjøl å bety at du er progressiv. I Sovjet deltok Zinovjev og Kamenjev i begynnelsen kraftig i partiets kampanje mot Trotski. De skreiv bøker der de øste skjellsord ut over Trotski og krevde ham tilmed henretta, noe som kamerat Stalin og partiledelsen gikk mot! Men få år etter danna de ei «blokk» sammen med Trotski mot Stalin og partiledelsen. Det samme skjedde med Bukharin, som først skjelte ut Trotski, Zinovjev og Kamenjev for å gå mot partiet og seinere sjøl slutta seg til dem. De revisjonistiske klikkene til Zinovjev/Kamenjev og Bukharin prøvde å *utnytte* kampen mot *andre* revisjonistiske grupper til *sjøl* å svinge seg opp og skaffe seg maktposisjoner, for å gjennomføre *si* revisjonistiske linje i partiet. Dette er kjent som «en tendens dekker en annen»: I ly av kampen mot et avvik forsøker et annet avvik å snike seg fram.

«Firerbanden» var «motstandere av Liu» — men hva slags politikk førte de fram sjøl? I avsnittet om økonomien skal vi legge fram argumenter som viser at de saboterte den sosialistiske statsplanen, saboterte folkekommunene og støtta opp under de spontane kapitalistiske tendensene i jordbruket. De er fiender av marxismen og praktiserer revisjonisme i økonomiske spørsmål. I avsnittet om kulturpolitikken har vi vist at de er fiender av kinesisk og utenlandsk kommunistisk kunst og av progressiv og verdifull klassisk kultur. De er mot marxismen og handla i strid med formann Maos instruksjoner i kulturspørsmål og praktiserte revisjonisme i kulturspørsmål.

Tyder dette på at «firerbanden» var virkelige motstandere av Liu Shao-chi? Uten tvil var det slik at de hadde interesse av kampen mot ham fordi den skapte muligheter for dem. Men brukte de posisjonene de fikk til å føre kamp mot revisjonismen eller til å føre fram revisjonisme? Når det gjelder kulturpolitikken og økonomien så har vi argumenter for at de kjempa for revisjonisme. Var «de fire» virkelig noe alternativ til Liu i disse spørsmåla? «De fire» snakka riktignok om klassekamp og om å kjempe mot borgerlig rett. Men de bekjempa Tachai og Taching, akkurat som Liu Shao-chi. Det støtta de spontane kapitalistiske tendensene mot folkekommunene, akkurat som Liu Shao-chi. På kulturens område vendte de seg mot kommunistisk og progressiv kunst. De brukte andre metoder enn Liu, men nådde det samme målet. Tyder ikke dette på at her var det folk som «kasta seg på» kampen mot Liu fordi de så muligheten til å få tilfredsstill sine egne revisjonistiske ambisjoner og skaffe seg makta gjennom det? Tyder det ikke på at også i Kulturrevolusjonen var det «en tendens som dekket en annen»?

Kulturrevolusjonen var et stort framskritt for Kina og for den revolusjonære menneskeheten. Men også i Kulturrevolusjonen fantes det ei biside som var dårlig, som var «den andre tendensen», som sneik seg fram under dekke av den svære, stormende

revolusjonære bevegelsen. Har vi eksempler på det? Ja, sjølsagt: Vi har eksemplet Lin Piao. Ingen behøver derfor late som om det er «helt utenkelig» at også andre «helter fra Kulturrevolusjonen» var forkledde kontra-revolusjonære.

Lin framstilte seg også som «leder av kampen mot Liu», som «anti-revisjonist» og «venstrefløy». Men sjøl blei han det andre store målet for Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen! Vi skal se nærmere på hva Lin Piao sto for, for lærdommene fra kampen mot han er svært viktige for å forstå kampen mot «firerbanden» i dag.

Hva stod Lin Piao for?

I tida fra 1966 til 1971 framstilte Lin Piao offentlig seg sjøl som formann Maos mest trofaste tilhenger og elev. Han fikk tilmed ført inn i KKP's statutter at han var Maos nære våpenbror ...

Men i virkeligheten var han slett ingen tilhenger av Mao Tungs tenkning. Dette viste han sjøl både i teoretiske arbeider og i praksis. Lin var ingen marxist.

Tar vi som eksempel det første «teoretiske arbeidet» til Lin som blei spredd i verdensmålestokk, «Lenge leve seieren i folkekrigen»(1965), så er det lett å se at det ikke er noe marxistisk verk.

I denne artikkelen framstiller Lin verdenssituasjonen som om det bare er én viktig motsigelse i verden: Mellom alle verdens folk og USA-imperialismen. I 1965 var USA-imperialismen hovedfienden for alle verdens folk. Situasjonen i dag, 12 år etter er en annen: USA-imperialismen og sosialimperialismen er alle verdens folks to hovedfiender. Men det betyr ikke at det bare fantes én viktig motsigelse i 1965, akkurat som at det ikke bare finns én viktig motsigelse i dag.

I følge leninismen er det fire store og viktige motsigelser i verdensutviklinga under imperialismen. «Et forslag til den Internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje» fra KKP i 1963 framstilte dem slik:

«FIREBANDEN» MARXISTER ELLER REVISJONISTER

«motsetningene mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir; motsetningen mellom proletariat og borgerskap i de kapitalistiske land; motsetningen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen, og motsetningene mellom de imperialistiske land og mellom de monopolistiske kapitalistgruppene.»

Men for Lin var ikke motsigelsen proletariat-borgerskap stor og viktig. Derfor la han ingen vekt på de revolusjonære kreftene som fins hos proletariatet og de arbeidende massene i de kapitalistiske og imperialistiske landa. Han forfalska kamerat Maos militære linje for folkekrig med å ringe inn byene fra landsbygda til at de kapitalistiske landa i vesten er «verdens byer» og landa i den 3. verden «verdens landsbygd» som vil «innringe byene». Det er å se bort fra at krisa i kapitalismen i de høyt utvikla landa sjøl igjen og igjen må utløse voldsomme klassekamper mellom proletariat og borgerskap, slik som i Frankrike i 1968 og i Polen i 1970 og 76. Slike hendelser er uforklarlige i Lin Piao's verdensbilde. Lin Piao tenkte som Krustsjov, for han hadde heller ingen tru på kreftene hos proletariatet i de utvikla kapitalistiske landa.

For Lin var ikke motsigelsen mellom de imperialistiske landa stor og viktig. Ut fra hans verdensbilde er det utenkelig at det skulle oppstå motsetninger mellom vest-europeiske land og USA, eller motsigelser mellom sosial-imperialismen og USA-imperialismen som kan lede til verdenskrig.

For Lin var ikke motsigelsen mellom sosialisme og imperialisme stor og viktig. Ut fra hans verdensbilde er det uforståelig at sosial-imperialistene 5 år etterpå skulle komme med et svært militært angrep over Chengpao-elva for å prøve Folkepublikken Kinas forsvar og gå til full krig dersom forsvaret viste seg svakt.

For Lin fantes det bare ei imperialistisk makt i 1964 og det var USA. Ut fra hans verdensbilde er det uforståelig at frigjøringskjempere i land i Asia skulle kjempe mot

sovjetiske «ekspert» som støtta de reaksjonære alt i 60-åra. Det er utenkelig at sosial-imperialismen skulle overfalle Tsjekkoslovakia i 1968 og besette Angola i 1975.

Lin Piao sa: «Det må understrekes at kamerat Mao Tsetungs teori om opprettelsen av revolusjonære baseområder på landsbygda og omringing av byene fra landsbygda er av framstående og allmenngyldig praktisk betydning for de revolusjonære kamper som de undertrykte nasjoner og folk fører, og særlig for de revolusjonære kamper som de undertrykte nasjoner og folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører mot imperialismen og dens lakeier.(...)»

Med hele jorda som målestokk kan en si at Nord-Amerika og Vest-Europa er «verdens byer», mens Asia, Afrika og Latin-Amerika utgjør «verdens landdistrikter». Siden den annen verdenskrig har den proletariske revolusjonære bevegelse av forskjellige grunner midlertidig blitt holdt tilbake i Nord-Amerikas og Vest-Europas kapitalistiske land, mens folkets revolusjonære bevegelse i Asia, Afrika og Latin-Amerika har vokst kraftig. På en måte tegner altså verdensrevolusjonen i vår tid et bilde av hvordan byene omringes av landdistriktene. Når alt kommer til alt, er hele verdensrevolusjonens sak avhengig av de revolusjonære kampene som føres av de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folk, som utgjør det overveldende flertallet av jordas befolkning. De sosialistiske land må se det som sin internasjonale plikt å støtte de revolusjonære folkekampene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.»

Utviklinga i de siste 12 åra har vist oss hvor fullstendig ubrukkelig Lins «analyse» var. Sitatet ovafor ser helt bort fra at USA-imperialismen kan komme til å gå til krig mot *andre* imperialistiske makter. Det er i strid med leninismen, som slår fast at krig mellom imperialistmaktenes uungåelig bryter ut igjen og igjen under imperialismen. Det ser helt bort fra at revolusjonære folk kan komme til å utløse folkekrig mot *andre* im-

ELLER REVISJONISTER

perialistmakter enn USA. Skal Mongolias revolusjonære folk vinne frigjøring gjennom å utløse folkekrig mot USA ? Skal Tsjekkoslovakia gjøre det?

En reaksjonær idealist og anti-marxist

Lin Piao var ikke bare revisjonist, han kjente dårlig til marxismen og hadde derfor også vanskelig for å forkle seg i marxistiske fraser.

Det har vist seg at han henta inspirasjon hos læresetninger fra den reaksjonære idealistiske filosofen Konfusius, som var en forsvarer av det oppråtnende slave-samfunnet i Kina.

Når Lin sto fram på møter og skulle framstille seg som en tilhenger av Mao, så gjorde han det ved å utstyre Mao med en lang rekke titler «stor leder, stor kommandant, stor rorsmann...» Lin snakka om Maos storhet som et resultat av at han var et «født geni», og sa at slike «genier» som Mao kom til verden bare én gang hvert hundreår i verden og en gang hvert tusen år i Kina. Ved å gjøre frigjøringa avhengig av at det blir «født geni» skapte Lin virkelig dårlige perspektiver for revolusjonen i et lite land som Norge. Ettersom vi har bare en tusendel av verdens folkemengde, så skulle vi i verste fall vente i 100.000 år før det blei «født et geni» som kunne frigjøre Norge...

Lins virkelige hensikt var ikke å rose Mao men å rose seg sjøl indirekte: Ved sida av formann Mao sto viseformann Lin, «geniets beste elev og arvtaker», ved siden av et «geni», et «vise-geni»...

Dette har ingenting med den marxistiske historieoppfatninga å gjøre. I følge den er det massene som skaper verdenshistoria. Udødelige revolusjonære ledere — slike som Mao — har sin storhet i at de sammenfatter massene behov og erfaringer og gir masse-kampen den ledelsen den trenger. Deres visdom er ikke «medfødt geni» eller «bestemt fra himlen» slik aristokratene under slave-samfunnet og føydalismen ville ha det til.

Den øser av massenes revolusjonære praksis. Mao Tsetung blei hele verdensproletariatets store leder fordi han sjøl hadde rike erfaringer og gjorde grundige studier. Han lærte av den veldige kinesiske revolusjonære bevegelsen, han lærte av den veldige revolusjonære verdensbevegelsen. På grunnlag av det ga han riktig ledelse til Kinas folk og den kommunistiske verdensbevegelsen. Det er kamerat Mao Tsetungs storhet.

Lin var en reaksjonær idealist. Han var en anti-marxist som hadde vansker med å forkle sin revisjonisme som marxisme. For å dekke sporene sine spredde Lin en teori-fiendtlig strømning. Under Kulturrevolusjonen var han opphavet til fordekt propaganda for at det var gærnt å studere marxismen. Han satte de andre marxistiske klassikerne opp i motsetning til Mao og oppfordra aldri til studier av Marx, Engels, Lenin og Stalin. Norske marxist-leninister som var i Kina før Lin falt, støtte på det synet at det var ikke nødvendig å studere andre klassikere enn Mao, og at det var egentlig det viktigste å studere bare sitater fra Mao. Det var ei linje for å hindre massene i å væpne seg med allsidige studier i de marxistiske klassikerne.

Ikke noe av dette er Mao Tsetungs linje. Mao kritiserte og latterliggjorde Lins anti-marxistiske teori om «genier» og avviste alt prat om at han sjøl var et «født geni». Maos svar på Lins teori-fiendtlige motstrøm var å ta initiativet til kampanja for å utgi, spre og studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin. Kamerat Mao Tsetung mente ikke at hans egne teoretiske arbeider hadde gjort de tidligere klassikerne overflødige, Maos verk er et forsvar, ei komplettering og videreutvikling av den marxistiske teoretiske arven, og for å beherske den er det nødvendig å studere verker av *alle* de marxistiske klassikerne. Etter at Lin var avslørt tok Mao initiativet til den store kampen for å kritisere Lin Piao og hans virkelige læremester, slaveierfilosofen Konfusius.

Lin Piao og sosialimperialismen

Lin Piao kalte seg anti-revisjonist, men i virkeligheten tjente virksomheten hans sosialimperialismen. Vi rekner med at det ikke var noen tilfeldighet, men at det faktisk også var Lin Piaos bevisste hensikt.

I 60-åra, mens sosial-imperialismens ledere ennå følte seg usikre på sin egen styrke overfor USA, gikk Krustsjov og Bresnjev inn for å skape et bredt samarbeid med USA-imperialismen mot verdens folk. Samtidig snakka sovjet-lederne hyklersk om at marxist-leninistene i Kina, Albania og andre land måtte gå sammen med dem i en «enhetsfront mot USA-imperialismen». Marxist-leninistene i Kina og andre land avviste alt sånt snakk om en «enhetsfront» med revisjonistene. Det var nettopp fordi marxist-leninistene overalt kjempa mot hovedfienden, USA-imperialismen, og gikk inn for å danne en *virkelig* enhetsfront mot den. Men en slik enhetsfront kunne ikke bygges sammen med sosial-imperialismen som snakka om «motstand mot USA-imperialismen» og samtidig var USA-imperialismens beste støttespiller. Marxist-leninistene visste at hensikten med denne falske «enhetsfronten» var å få frigjøringsbevegelsene til å legge ned folkekrigen mot USA og å få marxist-leninistene til å holde opp med å føre skarp kamp mot revisjonismen.

Men det er også kjent at det fantes revisjonister i KKP som kjempa mot Maos linje og som gikk inn for at Kina skulle gå inn i en slik falsk «enhetsfront» med sosial-imperialismen.

«Anti-revisjonisten» Lin hadde i sin artikkel fra 1965 i virkeligheten vært med på å forberede opinionen for ei sånn linje. KKP hadde slått fast at kapitalismen var gjenreist i Sovjet på det tidspunktet da Lin skreiv, sjøl om det først var i 1968 at KKP åpent begynte å kalle Sovjet sosial-imperialistisk. Lins «epokegjørende teoretiske oppsummering» av folkekrigen framstilte verdenssituasjonen som om det bare var ei imperialistmakt, uten den minste antydning om at verdens folk

også kunne bli nødt til å nedkjempe andre. Han framstilte framtida som om den bare dreide seg om at alle folk i verden måtte føre folkekrig mot USA, uten å antyde at også andre ting kunne skje. En slik analyse, trukket i sin konsekvens, kan brukes som støtte for ei linje med front med sosial-imperialismen mot USA-imperialismen.

Under Kulturrevolusjonen sådde Lin Piao forvirring og gjorde stor skade gjennom å systematisk gå inn for å skjerpe motsigelser mellom forskjellige masseorganisasjoner og få dem til å gå til voldshandlinger. Dette var i strid med Maos klare anvisninger om å føre den politiske kampen med argumenter og ikke med vold.

En hensikt med denne typen intrigemakeri var å bruke forvirringa som oppsto til å styrke posisjonen for Lin Piaos klikk og legge skylda på de som bekjempa ham.

Samtidig sto Lins klikk bak en rekke aksjoner som tok sikte på å skade folke-republikken Kinas diplomatiske forbindelser med utlandet. Et eksempel på det er at den britiske diplomatiske representasjonen i Kina blei storma og brent i 1967. Disse aksjonene tjente sosial-imperialismen. Herrene i Kreml kunne håpe at når Kinas forhold til andre land blei skada ville Kina stå svakere overfor sosial-imperialismen. Dessuten kunne skjerping av forholdet til vestlige imperialistiske makter bli brukt som et påskudd fra politiske agenter for sosial-imperialismen i Kina sjøl til å argumentere for «enhetsfronten» med Sovjet.

Høsten 1970 gikk Lin Piao inn for å trappe ned kampen mot sosial-imperialismen. Han blåste opp en råtten vind for å få folk til å tru at faren fra sosial-imperialismen var blitt mindre og for å skape illusjoner om muligheten for «forsoning» med sosial-imperialismen og revisjonismen. To år etter invasjonen av Tsjekkoslovakia og året etter Sovjets store angrep mot Kinas grenser holdt Lin en tale (1. oktober 1970) der han *ikke* brukte betegnelsen sosial-imperialistisk om Sovjet.

Våren 1971 var det klart at Lin holdt på å

Medlemmer av partikomiteen på Stålrørfabrikken i Shanghai på besøk på stedet der KKP holdt sin første kongress. De studerer formann Maos linje for partibyging og fordømmer «firerbanden»s virksomhet da de prøvde å splitte partiet og rive til seg makta over det. (Foto: Hsinhua)

bli avslørt som en forkledt kontrarevolusjonær i partiledelsen. I et siste desperat forsøk på å ta makta laga han «plan 571», et program for å gjøre statskupp, drepe Formann Mao og opprette et revisjonistisk militærdiktatur. «Plan 571» forutsatte støtte til Lin fra Sovjet.

Da kupp-planene blei avslørt og Lin skjønnte at spillet var ute, flykta han sammen med sine nærmeste medarbeidere i et fly i retning Sovjetunionen. Men flyet falt ned i Folkerepublikken Mongolia, som er okkupert av sosial-imperialismen, og Lin og hans følge blei drept.

I mange taler fordømte Lin Krustsjov, Bresnev, revisjonismen og sosial-imperialismen. I 1969 ville det virke fullstendig fantastisk om noen påsto at denne mannen i virkeligheten handla i sosial-imperialismens interesser. Likevel — slik var det.

Chou En-lai sa på KKP's 10. kongress i 1973 at Lin handla under sosial-imperialismens kommando. Kreml har etter 1971 ikke brydd seg med å påstå at de ikke hadde forbindelser med Lin, og de har ikke demen-tert slike uttalelser som de kamerat Chou kom med.

Hva ville de oppnå med det? Lins forbindelser med sosial-imperialismen er klart påvist, det dreier seg ikke om lause påstander eller luftig tankespinn. Handling taler mer enn ord. Hvem kan bortforklare det stumme vitnemålet fra Lins eget lik, som råtner sammen med sosial-imperialistene?

Lin Piao og «firerbanden»

Da Liu Shao-chi blei avslørt i 1966 — 67 var det en stor overraskelse for norske marxist-leninister. Vi var vant til å se ledelsen i KKP som en ledelse i kampen mot Krustsjov-revisjonismen. Nå viste det seg at i sjølve KKP's ledelse fantes det et mindretall av revisjonister.

Lin-Piao-affæra kom om mulig som en enda større overraskelse, nettopp fordi Lin

var blitt kjent som en angivelig leder av kampen for formann Maos linje, mot Lius revisjonisme. Men tross det var materialet fullstendig overbevisende, som vi har vært inne på.

En av de sakene som var overraskende på oss som ikke kjente de indre forholda i KKP, var nettopp at oppgjøret med Lin ikke fikk følger for folk som Chang Chun-chiao og Chiang Ching. For disse personene hadde i Kulturrevolusjonen i 60-åra tilsynelatende alltid stått fram som nært forbundet med Lin Piao.

Chiang Ching startet sin karriere som ansvarlig for kulturarbeid gjennom en konferanse i folkehæren i Shanghai i 1966, organisert på ordre fra Lin Piao. I Chiangs oppsummering fra denne konferansen, som er et revisjonistisk dokument, roser hun og Lin hverandre gjensidig. Lin sa: «Hun er virkelig skarp politisk når det gjelder spørsmål om litteratur og kunst...Hun har mange verdifulle ideer. Dere må...ta tiltak for å sikre at de anvendes ideologisk og politisk. For å forbedre litterært og kunstnerisk arbeid i de væpna styrkene må hærens dokumenter om kunstnerisk arbeid sendes til henne...» Chiang Ching sa: «kamerat Lin Piao har holdt et fast grep på arbeidet med litteratur og kunst og har gitt mange riktige instruksjoner om dette arbeidet...» Og hun sa: «Det kinesiske folkets frigjøringshær ... er hovedstøtta og håpet til det kinesiske folket og de revolusjonære folkene i verden.» Denne merkelige uttalelsen er knapt marxistisk. Vi norske kommunister setter den kinesiske frigjøringshæren høyt, men den er hverken vår «hovedstøtte» eller vårt «håp» i Norge til tross for at vi vel hører til blant de revolusjonære i verden. Men en sånn uttalelse er vel egna til å blåse opp og overdrive Lin Piao's rolle.

Ikke bare var det slik at flere i «firerbanden» og Lin tilsynelatende hadde nære forbindelser, men det var også kjent at de hadde vært ansvarlige for en del feilaktige handlinger av samme type som de som Lin Piao blei kritisert for. Lin blei kritisert for å

ha vært ansvarlig for å splitte massene og oppfordre til bruk av vold. Dette var forhold som blei avdekket gradvis ettersom Lin hadde dekket spora sine. Ta f.eks. aksjonen mot den engelske diplomatiske representasjonen i 1967. I første omgang leda sporene etter de ansvarlige for denne kontrarevolusjonære handlinga fram til kadre på lavere plan, mens Lin Piao's medarbeider Chen Po-ta tok avstand fra den. I neste omgang viste det seg at Chen Po-ta og Lin Piao var ansvarlige. Men var det ikke også sånn at folk som sto i forbindelse med Chiang Ching og Chang-Chun-chiao hadde brukt vold?

Det har ikke vært noen hemmelighet at Chiang Ching blei kritisert for å ha gitt sin støtte til noen feilaktige handlinger som var egna til å splitte massene og forkludre kampen mot Liu Shao-chi, og at hun i visse tilfeller hadde skapt forvirring fordi hennes personlige initiativer var blitt oppfatta som initiativer fra formann Mao.

Alt dette bidro til å skape et inntrykk, for oss som var utenforstående og uvitende, av at Lin og «de fire» sto nær hverandre og under kulturrevolusjonen hadde representert mye av det samme.

Om holdninga til kadrene

Forskjellige saker har dukka opp i det siste som styrker dette gamle inntrykket. Ei sånn viktig sak er *holdninga til kadrene*.

Mao Tsetung slo gang på gang fast at det store flertallet av intellektuelle og kadre i Kina var bra, og at det var riktig å forene seg med dem og løse motsigelser med dem som motsigelser i folket.

Her er noen sitater som uttrykker Maos syn:

«De fleste av våre intellektuelle har gjort bemerkelsesverdige framskritt i løpet av de siste sju åra. De har uttalt seg til fordel for det sosialistiske systemet. Mange driver flittig med å studere marxismen og noen er blitt kommunister. Disse siste, skjønt de ennå er få, blir stadig fler. Sjølsagt er det ennå noen intellektuelle som er skeptiske overfor

sosialismen eller som ikke er for den, men de er en minoritet.» (Om den riktige behandlinga av motsigelser i folket, 27. februar 1957)

Videre KKP's sentralkomites vedtak om Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, 8. august 1966.

«Til spørsmålet om kadre

Grovt regna deler kadrene seg i disse fire typene:

- (1) bra
- (2) relativt bra
- (3) de som har gjort alvorlige feil, men som ikke har blitt partifiendtlige, anti-sosialistiske høyrefolk.
- (4) Det lille antallet partifiendtlige, anti-sosialistiske høyrefolk.

I vanlige situasjoner er de første to typene (bra og relativt bra) det store flertallet.»

Det er vel kjent at Lin Piao's kontrarevolusjonære hovedkvarter oppmuntra tendenser til å sette denne riktige linja til Formann Mao til side. De oppmuntra tendenser som ville angripe alle kadre og alle intellektuelle, som ville likestille de som hadde gjort mindre feil eller de som hadde mindre betydning med de virkelig farlige representantene for borgerskapet i partiet og staten, og som ville angripe og styrte kommunister og bra intellektuelle med det falske påskuddet at de var revisjonister og gikk den kapitalistiske veien.

Kamerat Mao Tsetung's klare presisering av at flertallet av kadrene er bra, det at han slo fast at massene vil forene seg med de kadrene som har gjort feil men gjør sjølkritikk og hans klare presisering av *målet* for kulturrevolusjonen: de personer i maktposisjon i partiet som går den kapitalistiske veien. — Alt dette er en klar avvisning av linja med å kjempe mot alle og enhver, linja med at flertallet av kadrene er dårlige, et «rødt borgerskap», slik reaksjonære som Lin Piao støtta i hemmelighet ville ha det til.

Mao populariserte linja med at de nye revolusjonære komiteene skulle settes opp som «3 i 1-kombinasjoner» — det vil si av

unge, middelaldrende og eldre kadre. Det er ei linje for å slippe fram unge og middelaldrende revolusjonære, samtidig som den tar vare på og utnytter den verdifulle ressursen som de gamle kadrene og revolusjonære er.

Hva sto «firerbanden» for? Vi trur at de alt i 60-åra i virkeligheten sto for ei linje med å «styrte alle», «flertallet av kadrene er dårlige».

La oss igjen se på Chiang Chings uttalelse fra 1966: «Det store flertallet av venstre-fløy-forfatterne (i 30-åra) var borgerlige nasjonal-demokrater, og en del av dem klarer ikke å stå prøven i den borgerlig-demokratiske revolusjonen, mens andre ikke har klart seg bra under den sosialistiske revolusjonens prøve.»

Dette sa Chiang Ching om venstre-forfatterne fra 30-åra som alt den gangen støtta KKP og sloss mot Japan og Chiang. Mens kamerat Mao sa om *de intellektuelle som helhet etter revolusjonen* og om *kadrene som helhet* at det store flertallet av dem er bra, det er bare et mindretall som er dårlige.

Hva var «firerbandens» syn i 70-åra? Chang Chun-chiaos programmatisk artikkel fra 1975 om «altomfattende diktatur» nevner ikke at det store flertallet av kadrene og de intellektuelle er bra. En tilfeldighet? I 1976 sendte Chiang Ching ut en rekke fortellinger, teaterstykker, filmer osv. som handler om kadre på lavt plan i partiet og staten som er dårlige og blir bekjempa av massene. Slike kadre finnes sjølsagt i Kina, og i tillegg finnes det mange som er bra, men har feil. Men hvilket inntrykk tok denne kulturelle propagandakampanja sikte på å skape? Vi kan ikke skjønne annet enn at hensikten var å få folk til å tru at *flertallet* av de lavere kadrene går den kapitalistiske veien. Samsvaret det med formann Maos linje? Nei, det er mot formann Maos linje. Men det svarer til de feilaktige, reaksjonære strømningene som Lin Piao oppmuntra under Kulturrevolusjonen.

Spørsmålet om kamerat Chou En-lai

Kamerat Chou En-lai døde i februar 1976. Verdens og Kinas folk hyllet ham som en stor revolusjonær kommunist. Det var på grunn av kamerat Chous svære fortjenester i kampen for å sette Mao Tsetungs linje ut i livet gjennom mange ti-år i den ny-demokratiske revolusjonen, under den sosialistiske oppbygginga og i Kulturrevolusjonen.

Kamerat Chou støtta fra første øyeblikk formann Mao i kampen mot Liu Shao-chis kontra-revolusjonære hovedkvarter.

Under Kulturrevolusjonen forsøkte Lin & co å rette spydspissen i bevegelsen mot kamerat Chou. De gikk fram på den måten at de først kritiserte folk lavere nede, at de deretter kritiserte kommunistiske ledere som i hovedsak var bra — slike som kamerat Chen Yi — med sikte på å utvikle kritikken mot dem videre til kritikk for å styrte kamerat Chou. En rekke av kampene under Kulturrevolusjonen der deler av massene blei satt opp mot hverandre var ledd i Lin & cos planer om å diskreditere og styrte kamerat Chou.

Formann Mao avviste kritikken mot Chou og slo ned på forsøkene på å styrte ham. Formann Mao greip også personlig inn for å stoppe feilaktig kritikk mot slike kommunister som kamerat Chen Yi.

Kamerat Chou gikk i spissen for å bekjempe Lins revisjonistiske linje.

I 1971 var kamerat Chou En-lai den som leda aksjonen for å forsvare proletariatets diktatur og formann Mao og slå ned Lins kontrarevolusjonære kupp-forsøk.

Kamerat Chous innsatser i Kulturrevolusjonen og i kampen mot Liu og Lin styrka tilliten som verdens og Kinas revolusjonære folk hadde til ham.

Nå heter det i KKP's kritikk av «firerbanden» at de var bitre motstandere av Chou, at de prøvde å få ham fjerna i 70-åra og undertrykke minnet om ham etter hans død.

Vi for vår del kan si, at vi la med undring merke til hvordan Hsinhua ei tid etter Chous

Chou En-lai legger fram Sentralkomiteens beretning på KKP's 10. landsmøte 24. august 1974. «Firerbanden» hata Chou En-lai og dreiv det så langt som å forsøke å sabotere minnehøytidelighetene etter at han døde i januar 1976. Under Kulturrevolusjonen spilte Chou En-lai en ledende rolle i kampen for å avsløre virksomheten til Lin Piao.

død slutta å nevne Chous navn — fram til oppgjøret med «firerbanden», dvs. fram til Yao Wen-yuan ble avsatt som øverste leder for Hsinhua. Dette var desto mer verd å merke seg, ettersom kamerater som var i Kina fortalte at der hadde det ikke skjedd noen omvurdering av kamerat Chou. Massene snakka overalt om sin store respekt og kjærlighet for formann Maos medarbeider, kamerat Chou, bildet hans hang mange steder, det var satt opp utstillinger som handla om hans liv osv. Hsinhuas taushet om Chou utover våren 1976 var altså ikke et uttrykk for noen ny linje overfor kamerat Chou fra ledelsen i KKP.

Vi ser dette som en bekreftelse på at KKP's kritikk av «firerbanden» som bitre fiender av kamerat Chou er riktig.

Noen borgerlige og revisjonistiske spøkefugler snakker om at «Chou var en skjult revisjonist» og «tilhenger av Liu Shao-chi», følgelig skulle «firerbanden» ha rett når de gikk mot kamerat Chou. Slike folk må vi spørre: Hvor er kritikken deres av kamerat Chous politikk? Det vi kjenner til om kamerat Chou, er at han fulgte formann Mao og bekjempa revisjonismen. «Firerbanden» derimot praktiserte revisjonisme og gikk mot formann Mao.

Her er det bildet som nå tekner seg: Revisjonisten og tilhengeren av sosial-imperialistene, Lin Piao, arbeidet for å styrte kamerat Chou og bakvaska han som «høyre» og «revisjonist». Formann Mao forsvarte kamerat Chou. Kamerat Chou gikk i første rekke i kampen mot forræderen

Lin. «Firerbanden» hadde tilsynelatende nære forbindelser med Lin og sto for den samme politikken, men de blei ikke avslørt og utrenska da Lin gjorde kuppforsøket sitt. Men i 70-åra, etter at de har forberedt seg og følte seg sterke, gikk de på nytt til angrep mot kamerat Chou. Er ikke det et meget klart og tydelig symptom som viser at de i bunn og grunn sto for den samme linja som Lin?

Ikke «Kulturrevolusjonens helter», men pirater under falsk flagg

Hva blir det igjen av «firerbanden» som Kulturrevolusjonens helter?

Det er ingen tvil om at de var aktive under Kulturrevolusjonen. Men med hvilken hensikt? Hvilken politikk kjempa de for?

I kulturlivet: Vi har sett at de i praksis gikk inn for å undertrykke et stort antall kinesiske og utenlandske kommunistiske kunstverk og annen progressiv kultur og dermed bidro de til å hindre utviklinga av den nye proletariske kulturen i Kina.

I økonomien: Vi skal vise at de i praksis gikk inn for en politikk som tjener de kapitalistiske tendensene, for gjenreisning av kapitalismen.

De gikk inn for å skape splittelse og ikke enhet. De gikk inn for å skape det inntrykket at det store flertallet av kadrene var dårlige og ikke for at massene skulle forene seg med dem.

Akkurat som Liu Shao-chi og Lin Piao er de motstandere av Mao Tsetungs nære medarbeider, den store kommunisten kamerat Chou En-lai.

«Firerbanden» sa at de kjempa for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, men på sentrale områder er det lett å se at de vender seg *mot* læresetningene til de marxistiske klassikerne, og spesielt vender de seg mot kamerat Mao Tsetung.

«Firerbanden» var ikke Kulturrevolusjonens helter, men pirater som seilte under falsk flagg. Hva var hensikten til disse piratene når de deltok i kampen mot Liu

Shao-chi og Lin Piao? Hvorfor framstilte de seg som «de beste elevene til Mao Tsetung»?

Yao Wen-yuan sa om Lin Piaos bruk av Mao: «De ville bruke en murstein for å åpne ei dør, og når døra var åpna hadde de ikke bruk for mursteinen mer og ville hive den vekk. De handla som kontrarevolusjonære hyklere og vifta med røde flagg for å føre kamp mot røde flagg, «snakka vakkert til deg samtidig som de dolka deg i ryggen» eller «Svingte med Formann Maos banner for å slå til mot styrkene til Formann Mao» som Lin Piao-klikken sjøl tilsto det».

Yao Wen-yuan har rett. Dette sitatet kan dessuten godt brukes på «firerbandens» egen aktivitet i kampen mot Liu og Lin. De ville bruke Maos autoritet for å slå inn ei dør. I steden for Lius og Lins revisjonistiske hovedkvarter tenkte de å komme til makta sjøl. Yao Wen Yuan kunne uttrykke seg så nøyaktig fordi han snakka ut fra egen erfaring.

Kinas store proletariske kultur- revolusjon kan ikke beseires, uansett hvor mange «helter» som angriper den!

Vi mener at KKP's kritikk av «firerbanden» som sabotører av Kulturrevolusjonen er riktig.

Samtidig forteller kampen mot «firerbanden» en del mer enn det som før var kjent, om dårlige bitendenser som prøvde å snike seg fram i Kina under dekke av den store, strålende og seierrike Proletariske Kulturrevolusjonen.

Gjør det oss mismodige? Blir vi skuffet fordi folk som før blei framstilt som proletariske ledere av kulturrevolusjonen, nå står fram som borgerlige revisjonister? Blir vi kyniske fordi vi ser at det blei gjort noen feil i samband med Kulturrevolusjonen?

Nei, vi er ikke skuffet. «I en så stor massebevegelse kan det ikke unngås at de (de revolusjonære massene) vil vise svakheter

av forskjellig slag, men deres allmenne revolusjonære kurs har vært korrekt helt fra begynnelsen av» (Vedtak i Sentralkomiteen i KKP om Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, 16. mai 1966). Det har tatt tid for «firerbanden» blei styrta og i mellomtida har de utnytta noen svakheter i massebevegelsen og gjort en del skade. Men hovedinnretninga på bevegelsen har alltid vært bra og det at «firerbanden» har lidd nederlag er et nytt eksempel på det.

Kamerat Chou uttrykte Maos syn da han sa at under sosialismen i Kina vil det i lang tid framover være kamp mellom to linjer i partiet som avspeiler klassekampen og det at det finnes klassemotsetninger. «...slike kamper vil bryte ut ti, tjue eller tretti ganger. Det vil oppstå folk som Lin Piao igjen liksom folk som Wang Ming, Liu Shao-chi, Peng Te-huai og Kao Kang. Dette er noe som er uavhengig av menneskenes vilje» (Beretning til KKP's 10. kongress 1973). Kamerat Chou sa at derfor må partimedlemmene være forberedt «på kampene som vil komme i de lange åra framover», mobilisere proletariatet og vinne seier uansett hvilken taktikk fienden bruker. Slike folk har stått fram igjen og det er ikke noen overraskelse. KKP var forberedt og vant seier.

De store resultatene av Kulturrevolusjonen viser seg i hvordan denne seieren blir

vunnet. Hundremillioner av mennesker har kasta seg ut i kampen i samsvar med direktiver fra partiledelsen, leda av KKP's nye formann kamerat Hua Kuo-feng. Det tunge tapet av formann Mao, de voldsomme naturkatastrofene osv. har ikke skapt forvirring og usikkerhet som kunne utnyttes av «firerbanden». Det kommer av at massene i Kina i et antall av hundrevis av millioner har et høyt politisk nivå, de har lært mye, de har et bedre grep om marxismen og er bedre mobilisert enn i 60-åra. Dette er en følge av Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen, personlig utløst av formann Mao. Det viser at denne bevegelsen nå ikke bare kan avsløre svindlere som Liu og Lin, den kan også overleve sin egen store strateg, kamerat Mao Tsetung, og fortsette å gå videre langs den veien han staka ut.

Kampen mellom borgerskap og proletariat i Kina er ikke avgjort og den vil ikke bli avgjort på mange, mange år ennå. I hele denne perioden finnes muligheten for gjenreisning av kapitalismen. Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen gjør at vi har godt håp om at borgerskapet ikke vil lykkes. Seieren over «firerbanden» styrker vår tiltro til Kulturrevolusjonen, og dermed til det Røde Kinas og til hele den sosialistiske verdensrevolusjonens lysende framtid.

III. TIL SPØRSMÅLET OM TENG HSIAO-PING

ET «ENKELT REKNESTYKKE» SOM «VISER HVA SOM SKJER I KINA».

Et viktig argument som revisjonistiske og andre borgerlige spøkefugler bruker for å forsvare «firerbanden» er at de er «mot» Teng Hsiao-ping, mens kamerat Hua Kuo-feng og kamerat Chou En-lai angivelig

«støtter» Teng Hsiao-ping. Så setter de opp følgende reknestykke: Teng = revisjonist. De fire = mot Teng. Derfor er de fire anti-revisjonister og virkelige tilhengere av formann Mao. Derimot er Hua + Chou = for

Teng. Derfor er Hua og Chou revisjonister og motstandere av formann Mao.

Spørsmålet om Teng Hsiao-ping er for tida uklart. Teng er blitt kritisert for viktige og alvorlige feil. Det er også referert kritikk som kamerat Mao Tsetung har retta mot Teng. Samtidig er det opplagt at «firerbanden» har nytta kritikken mot Teng til å fremme sin egen revisjonistiske linje. En del av det som har vært framstilt som «kritikk av revisjonisten Teng» har i virkeligheten vært reklame for «firerbanden». For oss som er langt borte fra Kina er det foreløpig ikke så lett å skille klinten fra hveten og trekke noen helt sikre slutninger om hvor alvorlige feil Teng har gjort.

Derimot er det ikke *noe* vanskelig for oss å vise de grove reknefeilene i «snedige» reknestykker av den typen som vi presenterte først.

«De fire er mot Teng. Dersom Teng er en kontrarevolusjonær så må de fire være revolusjonære og tilhengere av Mao.» Å jasså nå? «Lin Piao er mot revisjonisten Liu, altså er Lin marxist-leninist og for Mao.» Det er akkurat samme type reknestykke. Men Lin var ikke «for» Mao, han prøvde å drepe Mao! «Zinovjev er mot Trotski, altså er han for Stalin.» «Kautsky er mot Bernstein, altså er han en revolusjonær marxist.» Dette er logikk som svindlere bruker for å narre naive folk med. Den ser bort fra at i en kamp mellom to sider behøver ikke den ene ha rett hvis den andre tar feil, *begge kan ta feil*.

Både «firerbanden» og ledelsen i KKP må vurderes på grunnlag av den politikken de fører

Vi trenger ikke å vite nøyaktig hva *Teng* har gjort og stått for for å kunne slå fast at «firerbanden» er revisjonister. «Firerbanden» har sagt og skrevet en rekke saker som er tilgjengelige for oss. Vi kan vurdere om dette er riktig eller gærnt. Vi mener linja deres er revisjonistisk. Uansett hva som

framtida viser om Teng så kan ikke det skjule «firerbandens» revisjonistiske feil.

Til revisjonistiske og borgerlige «rekne-mestre» som insisterer på at «motstand mot Teng viser at de fire er bra kamerater», kan vi bare svare: Trur dere vi er født i går? Prøv å tilbakevise den konkrete kritikken som blir retta mot «firerbanden» for revisjonistiske feil! Dere vil ikke prøve dere på det! Vi veit det, det er derfor dere prøver å avlede oppmerksomheten ved å terpe på at «spørsmålet om Teng avgjør alt.»

På samme måten må KKP's ledelse, politikken til kamerat Hua Kuo-feng, til avdøde kamerat Chou En-lai osv. vurderes konkret. Til folk som insisterer på at Hua og Chou «er revisjonister og motstandere av formann Mao» svarer vi: Kan dere vise oss *hvor* disse kameratene stiller seg «mot formann Mao»? Kan dere vise oss *hva* i disse kameratenes politikk som er mot marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning, som er revisjonistisk? Ikke prøv å avlede oppmerksomheten med feite overskrifter om «mot de fire kameratene» og «for Teng».

Den marxistiske metoden er «konkret analyse av den konkrete situasjonen». Hvor forskjellige ledere i KKP står, finner vi ut ved å analysere politikken deres. Det er den marxistiske metoden. Vi finner det ikke ut ved å rope et par «mot» og «for». Det er borgerlig idealisme. De som er så dumme at de trur de kan finne fram ved hjelp av det, ender bare med å bli lurt av den borgerlige og revisjonistiske propagandakverna. De som trur på propagandaen finner ikke sannheten, i stedet blir de leid etter nesa av borgerskapet og revisjonistene akkurat som andre krøtter.

Hva veit vi om kritikken mot Teng?

Teng blei kritisert for å følge Liu under kulturrevolusjonen i 60-åra og han blei avsatt fra ledende stillinger på grunn av det. Men han blei ikke ekskludert fra partiet, og

han blei valgt inn i Sentralkomiteen i KKP på den 10. partikongressen i 1973.

Dette må bety at formann Mao *ikke* har sett på Teng som en kontrarevolusjonær av samme type som Liu, men som et partimedlem som hadde gjort feil og som hadde gjort en tilfredsstillende sjølkritikk for dem.

Teng fikk på ny viktige verv i regjeringa. For arbeidet sitt her har det på ny blitt reist kritikk mot ham.

Teng blei kritisert for å stå for ei linje som gikk ut på å ikke stille politiske krav til eksperter og funksjonærer, men bare formelle krav til faglig dyktighet. Han skal ha sagt at «Det spiller ingen rolle om katta er svart eller hvit bare den fanger mus,» — dvs. det spiller ingen rolle om eksperter og funksjonærer har ei riktig politisk orientering bare de gjør jobben sin.

Teng blei også kritisert for å ha prøvd å skyve klassekampen i bakgrunnen ved å propagandere at de tre direktivene til Mao (som handler om å studere teorien til proletariatets diktatur, bekjempe og hindre framveksten av revisjonisme, skape stabilitet og enhet og utvikle den nasjonale økonomien) «er nøkkelleddet»,

Om dette sa Mao: «Hva for slags «ta de tre direktivene som nøkkelleddet»? Stabilitet og enhet betyr ikke å avskrive klassekampen. Klassekampen er nøkkelleddet og alt annet avhenger av det.»

Teng blei kritisert for å ha oppmuntra en «høyrevind» i 1975 med å sikte på å gjøre om riktige beslutninger fra kulturrevolusjonen.

Våren 1976 blei han kritisert for urolighetene på Tien An Men-plassen i april.

Dette førte til at han blei avsatt som visestatsminister. Sentralkomiteen sendte ut denne meldinga:

«Det politiske byrået i sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti har drøfta den kontrarevolusjonære episoden som fann stad på Tien An Men-plassen og framferda til Teng Hsiao-ping den siste tida. Det politiske byrået meiner at Teng Hsiao-ping-

problemet har fått ein natur no som har gjort det til ei antagonistisk motseiing. Etter framlegg frå vår store leiar formann Mao seier det politiske byrået seg samd i at Teng Hsiao-ping vert segd opp frå alle stillingar både i og utanfor partiet. Samstundes får han løyve til å halda på partimedlemskapen sin, slik at ein skal få sjå korleis han vil fara fram i framtida.

Sentralkomiteen i Kinas kommunistiske parti,

7. april 1976.»

Når det gjelder Tengs uttalelser av typen «Svart katt, hvit katt» så er det klart at de er revisjonistiske Men samtidig er det verd å merke seg at sentralkomiteen i februar 1976 ikke så Tengs feil som så alvorlige at de gjorde det riktig å utstøte ham fra partiet. Det betyr at SK og formann Mao fortsatt på det tidspunktet ikke så Teng som en kontrarevolusjonær av samme type som Liu og Lin, men som et partimedlem som hadde gjort feil med som fortsatt var mulig å redde.

Hva som er riktig når det gjelder Teng er vanskelig å si fordi spørsmålet nå er innvevd i «firerbandens» egen offensiv for å få makta etter kamerat Mao Tsetungs død. Det er mulig at de førte fram forfalskninger i kritikken av Teng for å styrke sin egen posisjon. Dette er såpass sannsynlig ut fra «firerbandens» metoder i andre spørsmål at vi må vente på mer materiale for å kunne se hva som er håndfast i resten av kritikken mot Teng.

Kamerat Huas tale på minnemøtet for Mao, kamerat Wu Tehs tale på masse møtet i Peking som kunngjorde at Hua var blitt partiformann og at «firerbanden» var styrta og kamerat Wu Tehs tale til presidiet i Folketkongressen høsten 1976 understreka alle sammen at kritikken av Teng fortsetter. Hva dette betyr slik situasjonen er nå, har ikke forfatterne av denne artikkelen opplysninger om. Men det er i alle fall ikke merkelig at kampanjen for å kritisere «firerbanden» går først, ettersom «firerbanden» ganske nylig

«FIRERBANDEN» — MARXISTER
ELLER REVISJONISTER

«Firerbanden» er avslørt gjennom den linja og de handlingene de har stått for. De er revisjonister, ikke marxister. Arbeiderklassen og folket i Kina gleder seg over seieren over dem. Her fra en demonstrasjon i Shanghai i slutten av oktober, der fire millioner var med. (Foto: Hsinhua)

gjorde forsøk på å ta makta og ettersom deres innflytelse i Kina åpenbart har vært mye større enn Tengs.

Når det gjelder Teng sjøl er vi derfor avventende. Teng er blitt kritisert for en rekke uttalelser som er revisjonistiske og går i høyreretning. Hvor alvorlige hans feil har vært, har vi ikke materiale for å si noe sikkert om. Det fins ikke noe materiale som dokumenterer at formann Mao så Teng som en kontra-revolusjonær eller en person som hadde prøvd å ta statsmakta, den eneste uttalelsen av Mao om Teng som vi kjenner fra 1976, sier at Teng får bli i partiet. Derfor kan ingen påstå at «Mao så Teng som kontrarevolusjonær» og «nå blir han rehabilitert mot Maos vilje». Vi veit ikke 1) Nøyaktig hva kamerat Mao mente om Tengs feil 2) Hvordan KKP vil vurdere Teng. Presserykter i tonnevis kan ikke forteller oss svaret på noe av dette.

Så vidt vi veit er Teng aldri blitt utelukka fra KKP, og det er følgelig et internt parti-

anliggende for AKP(m-l)s søsterparti i Kina å ta stilling til ham. Med tid og stunder vil det sikkert bli mere materiale som gjør det mulig å få et klart bilde. I mellomtida skal ikke vi forfalle til spekulasjoner, og vi vil ikke følge etter den borgerlige pressa ved å forsøke å gjøre oss interessante ved å late som om vi veit mer enn vi gjør.

Spekulasjonene om Teng er en avledningsmanøver

Men vi har ingen illusjoner om at den reaksjonære propagandakverna vil slutte å male på spørsmålet om Teng. Revisjonistene og andre borgere vil fortsette å komme med alle slags utlegninger om hva som har skjedd med Teng, hva som vil skje med Teng og om hva det betyr for Kina. Hensikten med dette er ikke å informere, men å spre forvirring og skape usikkerhet hos kommunistene, de

ELLER REVISJONISTER

revolusjonære og Folkerepublikken Kinas venner over hele verden.

Propagandakverna prøver å narre folk til å tru at alle slags mulige og umulige konklusjoner kan trekkes av åssen saka med Teng avgjøres. Teng vil få ledende posisjon eller han vil ikke få det, begge deler betyr enten at Kina beveger seg nærmere USA, nærmere Sovjet, at de «radikale» vinner en seier, at de «moderate» går fram, at de blir «liberaliserte» eller at det blir «strengere» osv. osv. Noen ulykkeskråker står klare til å skrike ut ved hver korsvei at det som skjedde i går betyr at kontrarevolusjonen har seira og at det sosialistiske Kina har gått under, og det er de fast bestemt på å si uansett hva nyhetene fra Kina forteller.

Vi kan bare oppfordre folk til å ta det rolig, putte propper i øra for å beskytte trommehinnene og vurdere spørsmålet om Teng nøkternt og ut fra sine rette proposisjoner.

Vil du vite hvilken vei Kina går? Så studer regjeringas og partiets politikk, både uttalelser og erklæringer om forskjellige spørsmål og praktiske tiltak i innen- og utenrikspolitikken. Går det an å slå fast om Kina skifter farge? Ja, uten tvil går det an. Se på om skillene mellom kadre og funksjonærer og arbeidere og bønder blir større eller mindre. Se på om de spontante kapitalistiske tendensene styrkes eller begrenses. Se på om Kina praktiserer internasjonalisme eller søker hegemoni. Erfaringene fra Sovjetunionen viser at endringene kommer ganske fort og de er svært tydelige, de er ikke vanskelige å se. Vi ser ingen slike endringer og vi trur ikke de holder på å utvikle seg. Hadde vi sett dem så hadde vi tatt konsekvensen av

det, og ser vi dem i framtida så skal vi ta konsekvensen da. Men det vi ser er at proletarietets diktatur og det sosialistiske systemet står sterkt og følgelig ser vi ingen grunn til spesiell bekymring.

Forskjellige revisjonister og ulykkesfugler vil ikke at folk skal se på den virkelige utviklinga i Kina. De vil konsentrere all oppmerksomhet om Teng, som om Tengs skjebne avgjør det sosialistiske Kinas skjebne.

Dette er en avledningsmanøver. Det blir interessant å se hva som skjer med spørsmålet om Teng, men det avgjør ikke om sosialismen eller kapitalismen skal seire i Kina. Sjøl om kontrarevolusjonære som virkelig sto sterkt i partiet gikk fri, slike folk som Liu, Lin og «firerbanden», så førte ikke det til at sosialismen i Kina falt. Sosialismen i Kina kan under visse forutsetninger lide nederlag, men ikke som et resultat av at spørsmålet om en mann blir avgjort på en aller annen måte.

Når det gjelder den allmenne utviklinga i Kina så er vårt inntrykk at den er bra. Det gjør oss til optimister, og det vil vi være så lenge den allmenne utviklinga i Kina er bra.

Annen del av denne artikkelen kommer i neste Røde Fane. Der tar vi opp de økonomiske spørsmåla. Vi går gjennom den reaksjonære og kontrarevolusjonære linja til «firerbanden» i økonomiske saker og legger fram en kritikk av Chang Chunchiaos artikkel «Om altomfattende diktatur over borgerskapet».

Til nummeret kommer vil du ha nytte av å lese Pål Steigans foredrag om «firerbanden», som starta som serie i Klassekampen fra nr. 20 (10. mars 77).

Hua Kuo-feng:

MOBILISER HEILE PARTIET TIL Å GJERA EIN VELDIG INNSATS FOR Å UTVIKLA LANDBRUKET OG BYGGJA FYLKE AV TACHAI-TYPEN OVER HEILE LANDET

**Oppsummeringsmelding ved Landskonferansen om å læra av
Tachai i landbruket. 15. oktober 1975.**

Kameratar,

Konferansen vår har halde på ein måned og vi har diskutert spørsmålet om korleis vi skal læra av Tachai i landbruket fullt ut. Samtidig har vi studert spørsmålet om mekanisering av landbruket. I dag skal eg ta for meg dei fylgjande spørsmåla.

1. Ei kampooppgåve for heile partiet

Den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i Kina er inne i ein viktig historisk utviklingsperiode, og den landsomfemnande masserørsla «Lær av Tachai i landbruket» har og kome til eit nytt avgjerande steg. Den store kampooppgåva vi står framfor er å mobilisera heile partiet til ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. Dette er ei tvingande oppgåve når det gjeld å gjennomføra det viktige direktivet åt formann Mao om å studera teori og kjempa mot og hindra revisjonisme, og når det gjeld å konsolidera proletariatets diktatur. Det er og ei tvingande oppgåve for å få framdrift i

den nasjonale økonomien, slik at Kina kan koma i dei fyrste rekkjene i verda før dette hundreåret er slutt, og også ei tvingande oppgåve når det gjeld å kappspringa med fienden om tida og farten og å gjera eit godt arbeid for å førebu oss mot krig. Heile partiet må bli mobilisert kraftig. Det må vinna einskap i tenking og koma i takt, sameina seg og leia folket i heile landet til å gjennomføra denne store politiske oppgåva.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet vil seia å gjera kvart og eitt fylke i Kina til eit kjempande bolverk som held fast ved den proletariske revolusjonære lina åt formann Mao og den sosialistiske vegen. På denne måten vil dei leiande organa på alle nivå i landet bli endå meir revolusjonerte. Kadrane og medlemene i partiet vårt og folkemassane vil få ei større forståing for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking. Proletariatets diktatur og det sosialistiske systemet vi har, vil bli endå meir konsolidert og utvikla. Og vi vil få større

makt til å knusa allslags åtak frå kva fiende som helst.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile Kina vil seia å oppnå stabilitet og einskap på grunnlag av den revolusjonære lina åt formann Mao og setja alt inn på å byggja sosialismen med millionar som står samla som ein. Det vil seia at alle fylke vil gjennomføra det allmenne prinsippet om å **ta landbruket som grunnlaget og industrien som den leiande faktoren** for å utvikla den nasjonale økonomien, ta fatt på grunnlagsinvesteringer i landbruket i stor stil og gjennomføra grunnlaget for mekaniseringa av landbruket. Det vil seia å **ta korn som nykkellekken og tryggja allsidig utvikling** slik at produksjonen av korn, bomull, oljevekster, grisar, industrivekster og skogbruk, feavl, attåttnæringar og fiske vil koma til å bli større enn måla som Nasjonalprogrammet for landbruksutviklinga har sett, og overoppfylla statsplanane. Vi må syta for at moderniseringa av landbruket får større framdrift og tryggja moderniseringa av industrien, det nasjonale forsvaret og vitenskap og teknikk, og dimed gje det store sosialistiske moderlandet vårt eit sterkare materielt grunnlag til å vera førebudd mot krig og naturkatastrofar.

Sjå til dømes på Shansi-provinsen der Hsiyang-fylket ligg. I år produserte kvar person i Hsiyang i gjennomsnitt 750 kg korn kvar og forsynte marknaden med 250 kg korn. Dersom alle fylke i Shansi vert bygde ut til fylke av Tachai-typen og kjem opp på nivået Hsiyang nådde i år, då ville heile kornhausten i fylket som heilskap auka 2,5 gonger og marknaden ville bli forsynt med nesten 4 gonger så mykje korn som i 1974. I det store og heile er ikkje naturtilhøva i heile Shansi noko dårlegare enn i Hsiyang, og det er fullt mogleg at heile provinsen når det same nivået som Hsiyang har nådd i dag. Berre av dømet med Shansi kan vi sjå korleis kornproduksjonen vil auka når det er bygd fylke av Tachai-typen over heile landet. Når grunnlaget for mekaniseringa i landbruket er gjennomført i heile landet og dei viktigaste

operasjonane i jordbruk, skogbruk, feavl, attåttnæringar og fiske er 70% mekaniserte, vil bruken av maskinar berre til ploying, vatning og drenering og transport auka den arbeidskrafta som finst på landsbygda i dag med meir enn det dobbelte. Dette vil føra til ei veldig utvikling i økonomien i folkekommunane og i heile den nasjonale økonomien. Men dersom vi slår oss til ro med den utviklingstakta vi har i dag og ikkje gjer alt vi evnar for å byggja fylke av Tachai-typen overalt, då vil vi ikkje greia å gjennomføra moderniseringa av landbruket eller av industrien, det nasjonale forsvaret og vitenskap og teknikk før hundreåret er ute. Difor må vi vera snarrådde, ikkje vera redde for å ofra oss og vinna over alle vanskar for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet.

Å byggja fylke av Tachai-typen er eit tvingande krav i kampen vi fører no, og dei vilkåra som trengst for å byggja dei er lagt til rettes over heile landet. Det er vunne veldige sigrar i Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen og rørsla for å kritisera Lin Piao og Konfute og knusa dei to borgarlege hovudkvartera til Liu Shao-chi og Lin Piao. Dette har ført til at den revolusjonære lina åt formann Mao har fått strålende framgang på alle frontar, og kadrane og folket har eit mykje høgare medvit om klassekampen og kampen mellom dei to linene enn nokon gong før. Sidan 1970 har vi popularisert røynslene frå Hsiyang, som bygde seg om til eit fylke av Tachai-typen på 3 år, og rørsla for å læra av Tachai i landbruket har fått større og større kraft. Det har stige fram eit stort tal kommunar og produksjonsbrigadar av Tachai-typen, meir enn 300 fylke i ulike delar av landet har merka seg ut som langtkomne einingar i å læra av Tachai, og i mange område og ein god del provinsar er det skapt ein stri revolusjonær straum som har drege store mengdar folk med på å læra av Tachai. I rørsla for å læra av Tachai har kadrane og folket retta kraftfulle åtak mot klassefiendane og dei kapitalistiske kreftene, og dette har ført til ein veldig oppgang for

Formann Hua Kuo-feng holder talen på den 2. landskonferansen for å lære av Tachai i landbruket 25. desember 1976. (Foto: Hsinhua)

dei sosialistiske kreftene og ein drastisk nedgang for dei kapitalistiske kreftene. Det er blitt sett i gang grunnlagsinvesteringer på landsbygda i stor stil. I dei fire siste åra har om lag 100 millionar menneske vore med kvar vår-vinter-periode, og har lagt eit gjennomsnitt på 1,6 millionar fleire hektar land under kunstig vatning kvart år. Graden av mekanisering av landbruket er blitt auka steg for steg. Mengda av utstyr til vatning og drenering, kunstgjødsele og traktorar som vart levert dei fire siste åra, var større enn alt det som vart levert dei 15 åra før, og ein god del produksjonsbrigadar, kommunar og fylke har nådd ein relativt høg grad av mekanisering. Vitskaplege masseeksperi-

ment i jordbruket har spreidd seg vidt og breitt. Tre provinsar og to bydistrikt, 44 prefektur og 725 fylke har overoppfylt måla som var sette for dei for kornavling pr. hektar i Nasjonal-programmet for landbruksutvikling. 11 andre provinsar og eit bydistrikt er nære ved å fylla måla sine. Tretti fylke i nord har nådd målet som er sett for område sør for Yangtze-elva, seks av dei har kome over 7.5 tonn pr. hektarmerket, og fire fylke i sør har dobla avlinga som er sett opp i programmet.* Desse tala syner at tilhøva i landet vårt i det store og heile er mogne for å byggja fylke av Tachai-typen overalt.

* Måla for kornavling som er sett av Nasjonal-

Samstundes må vi merka oss at rørsla utviklar seg svært ujamnt. Det er moneleg mange fylke som endå ikkje har teke store steg i å læra av Tachai, og for somme står det att å ta dei fyrste stega. I desse områda må vi samla krefter og slå hardt ned på åtaka frå klassefiendane og dei kapitalistiske krefte, og samstundes bruka så stutt tid som råd er på å endra på at produksjonen ligg så langt etter. Ja, massane i mange av dei tilatterskomne områda er heller meir ivrige etter å læra av Tachai. Til dømes finst det somme fylke som har endra seg grunnleggjande både politisk og økonomisk i dei to — tre åra etter at massane blei reiste fullt ut til å retta brei kritikk mot revisjonismen og setja alt inn på å byggja sosialismen. Av dette kan vi sjå at dersom ein legg seg i selen for å styrkja leiinga, slå inn på den rette lina og retta på tinga på ein medviten måte, då vil rørsla koma kvikt i gang og det vil ikkje bli vanskeleg å løysa problema.

Å læra frå Tachai i landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet er ei stor revolusjonær masserørsle for å halda fram med revolusjonen under proletariats diktatur og byggja eit sosialistisk landbruk med større, snøggare, betre og meir økonomiske resultat. Nett som rørsle for jordreform, landbrukssamykke og folkekommunar er dette ei ny stor revolusjonær rørsle i landsbygdsonråda. Heile partiet, frå sentralkomiteen til partikomiteane på provins-, prefektur og fylkesplan, må gripa fast om denne oppgåva, bruka sentralisert leiing, oppseda alle partimedlemene til å

programmet for landbruksutvikling for ulike område er desse: 200 kg pr. mu (1/15 av ein hektar) for område nord for Den gule elva (delen inne i Chinghai-provinsen), Chingling-fjella og Pailung-elva. 250 kg pr. mu for område sør for Den gule elva og nord for Huai-elva. 400 kg pr. mu for område sør for Huai-elva, Chingling-fjella og Pailung-elva.

Når nokon går over 200-kg-målet vert det kalla «å kryssa Den gule elva» og når nokon går over 400-kg-målet, kallar ein det «å kryssa Yang-tze-elva».

kjempa mot range tankar og handlingar som går ut på å ikkje leggja noka vekt på rørsla og ikkje leggja seg i selen, halda seg likegyldig og passiv til henne, slakka av på arbeidet eller tilmed blanda seg inn i gangen i rørsla og hindra henne. Det må organisera alle frontar og alle avdelingar for å gjera samla innsats og kjempa for at rørsla skal sigra.

2. Nykkelen ligg i fylkespartikomiteane

Tachai er ei typisk raud fane som formann Mao sjølv har skapt. Det er eit typkorleis ein held seg til grunnlina til partiet, held fram med revolusjonen under proletariats diktatur og vinn større, snøggare, betre og meir økonomiske resultat i å byggja eit sosialistisk landbruk. Den grunnleggjande røynsla Tachai har gjort ligg i at det har halde seg til prinsippet med å setja den proletariske politikken i føringa og setja Mao Tsetungs tenkning i leiinga, og halde seg til ånda med å lita på seg sjølv og kjempa hardt og til den kommunistiske stilen med å elska landet og kollektivet. Tachai har brukt marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning fylgjestrengt for å oppseda bøndene og gjera den sosialistiske revolusjonen djupare på det politiske, økonomiske og ideologiske og kulturelle området. Det har praktisert kritikk og sjølvkritikk fylgjestrengt og har styrkt revolusjoneringa av det leiande organet. Det har gjeve fullt rom for entusiasmen, visdomen og skaparevna til massane heile tida, og dimed har det tryggja voksteren i landbruksproduksjonen og det tekniske framsteget i landbruket år for år. Å byggja fylke av Tachaitypen vil seia å spreia den grunnleggjande røynsla frå Tachai over heile landet, slik at leiinga på alle plan og i alle delar av landet arbeider på same vis som Tachai-brigaden, og fleirtalet eller det store fleirtalet av kommunane og produksjonsbrigadane i landet vert av Tachai-typen. Etter dei diskusjonane og

studia som er gjennomførte, meiner konferansen at kjennermerka for eit fylke av Tachai-typen i dag må vera: (1) Fylkespartikomiteen må vera ei leiande kjerne som held fast til partilina og partipolitikken og er sameint i kampen. (2) Det må syta for at fattigbøndene og dei lågare mellombøndene har herredømet som klasse, slik at dei kan føra rådsnare kampar mot kapitalistisk framferd og utøva effektiv overvaking over klassefiendene og forma dei om. (3) Kadrar på fylkes-, kommune- og brigadeplan må vera regelbunde med i kollektivt produktivt arbeid, slik som i Hsiyang. (4) Det må bli oppnådd snøgg framgang og solide resultat i grunnlagsinvesteringar i landbruket, mekaniseringa av landbruket og vitskapleg jordbruk. (5) Ein må vida ut den kollektive økonomien støtt og jamnt, og produksjonen og inntekta i fattige kommunar og brigadar må nå opp til eller bli større enn det som no er gjennomsnittsnivået i kommunane og brigadane i omegnen. (6) Ein må få til allsidig utvikling i jordbruk, skogbruk, feavl, attåttnæringar og fiske med moneleg auke i avlinga, store tilskot til staten og stø og jamn betring av levestandarden for kommune-medlemene.

Nykkelen når det gjeld å byggja fylke av Tachai-typen ligg i fylkespartikomiteane, som er leiande og utøvande organ på same tid. Berre når det finst støe fylkespartikomitear er det råd å slå fast takta for kommunane og brigadane. Dei fleste leiande organa i fylkespartikomiteane våre er gode eller relativt gode. Berre ein handfull av dei har mange og alvorlege problem eller er kontrollerte av låke element. Men det er ikkje så få leiande organ i fylkespartikomiteane som enno er «mjuke, slappe og late». Somme kameratar er ikkje årvåkne om at dei må halda fram med revolusjonen under proletarietets diktatur, og somme står faktisk framleis på steget for den demokratiske revolusjonen i tenkinga si. Dette gjer svært stor skade og hindrar at rørsla for å læra av Tachai vert djup nok. For å byggja fylke av Tachai-typen over

heile landet må vi difor gjennomføra allmenn korrigering over det heile for å løysa dei ideologiske og politiske problema og organisasjonsproblema som fins i mange leiande organ i fylkespartikomiteane i samsvaret med prinsippet: «**Praktiser marxismen og ikke revisjonisme. Gå saman og ikkje lag kløyving. Ver open og rettfram og ikkje driv med intrigar og samansverjing.** Etter denne konferansen må alle fylkespartikomitear studera teorien om det proletariske diktaturet og dokumenta frå konferansen samvetsfullt, og knyta studia sine saman med den særeigne situasjonen i kvart sitt fylke. Dei må ta mål av seg sjølv med kjennermerke for fylke av Tachai-typen som målestav, kritisera revisjonismen og kapitalismen, kritisera livssynet til dei feige og late og slik rang tenking som å vera innbilske, vera sjølvtilfreds og konservativ. Dei må berrleggja motseiingar, oppdaga hol og leggja ålvor i å driva ideologisk strid. Dei må sjekka etter med seg sjølv om dei har drive samvetsfull kritikk av revisjonismen og kapitalismen, om dei verkeleg er fullrædde på å setja alt inn på å byggja sosialismen, om dei leiande kadrane verkeleg har gått ned på grunnplanet og teke leiinga både i revolusjonen og i produktivt arbeid — kort sagt, om ein har løyst spørsmålet om å læra av Tachai på ein ekte eller ein uekte måte. Alle desse problema må verkeleg bli løyste, både i tenkinga til folk og i handling, det held ikkje at ein berre tek etter rørslene. I dei neste fem åra må fylkespartikomiteane samla seg om korrigering ei viss tid kvart år, verkeleg løysa eit eller to nykkelspørsmål kvar gong og driva rørsla eit stort steg framover. Også langtkomne fylke må driva korrigering kvart år, slik at dei kan halda fram med å gjera revolusjon, og betra arbeidet sitt heile tida.

For å vera visse på at ein lukkast med korrigeringa i fylkespartikomiteane, må ein leggja vekt på ideologisk korrigering og retta på organisatoriske saker der det verkeleg trengst. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta, dei autonome områda og prefektura har eit stort ansvar for

korrigerings i fylkespartikomiteane. Dei må gjera grundige analysar og studium av fylkespartikomiteane som ligg under dei og arbeida ut klåre planar. Dei må gje beinveges hjelp til leiande organ som har mange problem, for å få til grunnleggjande endringar på ei heller stutt tid. Dei må vera aktive med å stø dei gode og jamnt gode kadrane, vera strenge i kritikken og samstundes gje hjarteleg hjelp til dei som har gjort mistak, oppmoda dei til å halda fram med å gjera revolusjon, vera kjappe med å overføra kvar og ein som held seg hardnakka til borgarleg fraksjonisme og nektar å retta på feila sine endå dei får oppseding gong på gong, og vera rådsnare med å reinsa ut dårlege element som har sneke seg inn i dei revolusjonære rekkjene. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta, dei autonome områda og prefektura må sjå til at det vert drege med nye krefter og at langtkomme folk som er prøvde i praksis og har ytt noko i rørsla for å læra av Tachai i landbruket, vert forfremja til leiande stillingar i fylkespartikomiteane. Alle partikomitear i provinssane og prefektura må leggja mykje vinn på dette arbeidet og må hjelpa til med å gjennomføra framgangsrike korrigerings i dei leiande organa i fylkespartikomiteane innan eit år. Dei må passa særleg godt på å setja høvelege folk i dei leiande posisjonane av fyrste og annan rang.

At nykkelen til å byggja fylke av Tachai-typen ligg i fylkespartikomiteane vil ikkje seia at partikomiteane i provinssane og prefektura skal få sleppa det viktige eller fremste ansvaret som dei må ha. Leiinga i partikomiteane og prefektura spelar ei rolle som avgjer om ein provins eller eit prefektur har ei klår førestelling om kva det vil seia å ta landbruket som grunnlaget, om det har ei rett innretting når det skal byggja fylke av Tachai-typen, om rådgjerdene det tek er praktiske og effektive og om utviklingstakta er snøgg nok. Dei skal vera aktive med å seia i frå om arbeidet er gjort rett av fylkespartikomiteane og hjelpa dei til å summera opp røynslene og lærdomane av arbeidet sitt

i god tid. Når det gjeld deira eigne manglar og mistak i arbeidet og den skaden desse har ført med seg, skal dei sjølve ta ansvaret for dette på ein dristig måte og vera snøgge med å retta på tinga og klåra opp i dei. Berre på denne måten kan rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen utvikla seg glatt.

3. Oppsedinga i den grunnleggjande partilina må bli djupare

I den historiske tidbolken for sosialismen vil hovudmotsiinga alltid vera kampen mellom proletariatet og borgarskapet og mellom den sosialistiske vegen og den kapitalistiske vegen. Å gjera oppsedinga i den grunnleggjande partilina djupare på landsbygda er ei grunntrygd for at det vert bygda fylke av Tachai-typen. Alle partikomitear i provinssane, prefektura og fylka må ta fatt på dette arbeidet samvetsfullt, mobilisera massane fullt ut, løfta det sosialistiske medvit til dei breie bondemassane heile tida og streva fylgjestrengt etter å tryggja at sosialismen sigrar over kapitalismen.

Det ålvorlege problemet er oppsedinga av bøndene. Bøndene er viljuge til å slå inn på den sosialistiske vegen under leiing av det kommunistiske partiet. Vi må lita urokkeleg på fattigbøndene og dei lågare mellombøndene, sameina oss med mellombøndene og føra strid mot kapitalismen. Den sosialistiske landbruksøkonomien har vakse, systemet med folkekommunar har blitt konsolidert og bøndene har fått eit betre liv. På grunn av dette har det overvegande fleirtalet av bøndene lært seg å sjå endå klårare enn før at **berre sosialismen kan berga Kina**, og gløden deira for sosialismen har blitt endå større. Samstundes må vi vera merksame på at det framleis er klassar og klassekamp i det sosialistiske samfunnet og skilnaden mellom by og land, mellom arbeidar og bonde, og mellom kroppsarbeid og åndsarbeid finst framleis. **Landet vårt nyttar i dag eit vare-system, lønssystemet er ulikt og, som i løns-**

«FIRERBANDEN» — MARXISTER
ELLER REVISJONISTER

Terrase-anlegg i Wupao-fylket i Shensi-provinsen. Wupao har gjort store framsteg i arbeidet med å forandre landskapet og utvikle seg til å bli et fylke av Tachai-typen. (Foto: Hsinhua)

skalaen med åtte gradar, og så bortetter. Under proletariatets diktatur kan ein berre knipa inn på slike ting. Difor vil det utan unatak stadig bli avla fram nye borgarlege element. Dette gjeld både for landsbygda og for byane. Den tradisjonsbundne inn-

verknaden frå småproduksjonen finst framleis mellom bøndene, og det finst framleis heller alvorlege spontane tilvik til kapitalisme mellom dei velstilte mellom-bøndene. Det er ei oppgåve som vil ta lang tid å gjennomsyra bondemassane med den

socialistiske ideologien heile tida og kritisera tilvik til kapitalisme, og vi må aldri slakka av på strevet vårt når det gjeld dette.

Mange tilfelle av tilvik mot kapitalisme på landsbygda skapar problem for folket. Dei må bli løyste ved hjelp av overtving og oppseding og kritikk og sjølvkritikk. Det er og naudsynt å løysa dei problema som har å gjera med konsolideringa og utviklinga av den kollektive økonomien på rett vis i samsvar med partipolitikken. Til dømes skal folk som har reist til andre område for å arbeida åleine bli kalla attende. Spreidde handverkarar som arbeider for seg sjølve må bli organisert. Private jordflekkar eller brakkland som er vunne inn av kommunemedlemmer og som er større enn den flaten partipolitikken gjev høve til, skal først over til kollektivet. Det range tilviket i fordelinga som går ut på å dela alt og eta opp allting og ikkje la noko bli att til offentleg akkumulasjon, må bli korrigert. Stutt sagt må vi streva heile tida for å konsolidera og fremja stillingane til sosialismen.

Når ein kritiserer kapitalismen må ein retta spydspissen i kampen mot den handfullen av klassefiendar som har drive med sabotasje. Massane må reisast heilt og fullt for å berrleggja meinrådene deira heilt og retta rådsnare slag mot dei. Ein må bruka desse lærarane ved negativt døme fullt ut for å oppseda kadrane og massane.

Dei som er skuldige i svindel, steling, spekulasjon og profitørverksemd må bli tekne hardt i samsvar med partipolitikken. Dei må gje vederlag for det dei har stole og må ikkje få høve til å sabotera den sosialistiske økonomien utan å få straff.

Klassekampen i samfunnet kjem utan unatak til uttrykk i partiet. Der det finst frekke åtak på partiet frå borgarskapet si side, kan vi rekna med å finna agentar for det i partiet. Konsolidering og korrigerering av partiet må bindast saman med klassekampen i samfunnet. Ein må setja i verk samvetsfull korrigerering i grunnorganisasjonane i partiet og i dei leiande organa i kommunane og brigadane for å gjera dei til sterke, kjempande

bolverk. Ein må fylgja røynsla som er gjort i Hsiyang-fylket med å leggja vekt på ideologisk oppseding, og streva mykje for å setja i verk korrigerering i den eine grunnorganisasjonen i partiet etter den andre. I somme kommunar og brigadar er makta i hendene på låke element, folk som har degenerert politisk, slike som lengtar etter å slå inn på den kapitalistiske vegen, slike som snakkar ein etter kjeften eller folk som endå står på steget for den demokratiske revolusjonen i tenkinga si. Vi må løysa dette spørsmålet på ein skarpsynt og ålvorleg måte. Vi må stø og oppmuntra dei gode og jamnt gode kadrane for å gjera dei i stand til å arbeida dristig, ved å hjelpa dei i sjølve arbeidet. Dei kadrane som har gjort mistak, må få streng, men heilhartug oppseding. Ein skal ikkje orsaka eller tola mistaka deira, men kadrane skal heller ikkje få avskil og bli flytt på på ein summarisk måte. Rekkjene av kadrar på grunnplanet må vera høveleg stabile slik at det kan bli lettare for dei å få grep om stoda, planleggja arbeidet sitt på lang sikt og gjera godt arbeid i den sosialistiske revolusjonen og i den sosialistiske oppbygginga.

Oppsedinga i den grunnleggjande partilina på grunnorganisasjonsnivå må bli gjort under sameint leiarskap av fylkespartikomiteane og ved å lita på partikomiteane i kommunane og partiavdelingane i brigadane. Partikomiteane i provinsane, prefektura og fylka må senda mange kadrar til grunnplanet og gjennomføra denne oppsedinga på ein framgangsrik måte i ein tredel av einingane av gangen. Når det gjeld dei kommunane og brigadane som har svært ålvorlege problem, skal leiinga i fylkespartikomiteane dra til grunneiningane personleg og mobilisera massane til å «løfta lokket» av klassestriden og løysa spørsmålet om leiarskap.

4. Bygginga av storstilt socialistisk landbruk må gjerast snøggare

Vi må leia den sosialistiske entusiasmen som kjem fram hjå kadrane og massane i

den kraftige kritikken av kapitalismen slik at han fører til større framdrift i utviklinga av det sosialistiske landbruket.

For å byggja fylke av Tachai-typen er det naudsynt å ta fatt på grunninvesteringar i landbruket som ei stor sosialistisk oppgåve. Vi må føra vidare ånda med å lita på seg sjølv og på hard kamp, **forma om Kina i ånda til den dumme oldingen som flytte fjella**, endra åsynet på fjella og temja elvane. Dette er ei svært viktig åtgjerd for å gjera oss betre i stand til å møte naturkatastrofar og få store og stabile avlingar, og vi må streva hardt for å setja dette arbeidet i verk på iherdig og utrøytande vis. Røynsla med fylke av Tachai-typen i ulike delar av landet syner at der ein har fått store resultat med grunnlagsinvesteringar i landbruket, har ein fått klårt syn for dei føremonene som folkekommunen har, sidan han er ein stor samskipnad med ein høg grad av offentleg eige. Dei gamle særdraga ved småproduksjonen har endra seg veldig, og det er skapt betre vilkår for å utvikla mekanisert jordbruk enn andre stader. Gjennom grunnlagsinvesteringane i landbruket har kjensla for det kollektive, sansen for organisasjon og disiplinen blant bøndene blitt mykje høgare, og dei tenkjer meir på kollektivet og syner meir ihug i bygginga av sosialismen. «Di meir vi gjer det, di betre likar vi det og di større mot og evne får vi til å gjera det vel.» Alt dette hjelper til å konsolidera og utvikla sigeren i den harde kritikken av kapitalismen og bygginga av sosialismen.

For å byggja seg sjølve om til fylke av Tachai-typen må alle fylke streka opp fulle planar for grunnlagsinvesteringane i landbruket. Dei må leggja særleg vekt på å betra jorda og byggja damanlegg, og dinest må ein få eit allsidig grep om fjella, elvane, dyrka mark, skogar og vegar. Vi må ha eit klårt syn for hovudretninga for åtaket vårt og samla styrke for å kjempa ein «utslettingskrig». Anlegga må bli sette i verk i steg, og ein må driva kontroll og oppsummering regelbunde. Ein må vera merksam på at det ein gjer høver for dei lokale tilhøva og at ein får

praktiske resultat, ikkje berre søker formelle resultat. Når ein kjem i gang med grunnlagsinvesteringar i landbruket i stor stil, vil det bli fleire og fleire anlegg som femnar om fleire brigadar og fleire kommunar. Brigadane og kommunane må styrkja einskapen i organiseringa og leiarskapet av desse anlegga, praktisera gjensidig hjelp og gjensidig føremøn og samordna arbeidet sitt vel. Det må bli skapt vilkår for at styrkane som driv med grunnlagsinvesteringar i landbruket i fylka, kommunane og brigadane spreier seg gradvis. Dette er ein ny ting som veks fram, med omforminga av naturen og kraftig oppbygging av sosialismen som særskilt oppgåve.

Å utstyra landbruket med maskinar er det avgjerande vilkåret for å få til ei stor og samla utviding av jordbruk, skogbruk og feavl. Under arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet må provinsane, bykommunane og dei autonome områda bruka mykje krefter for å utvikla sin eigen jordbruksmaskinindustri i lys av dei lokale tilhøva, for å skaffa kommunane og produksjonsbrigadane utstyr og andre produkt som dei treng for å mekanisera landbruket. Prefektura og fylka må på si side ta omsyn til dei ressursane dei har og andre tilhøve og byggja små industriverksemder for å produsera jern og stål, kol, kunstgjødsel, sement og maskinar for å skaffa landbruksområda meir jordbruksmaskinar, kunstgjødsel og insektmiddel som høver til dei lokale behova. Vi må gjera formann Maos lære om at **den viktigaste hjelperåda for landbruket ligg i mekaniseringa**, kjent for massane, setja gløden og framtaket hjå hundretals millionar menneske i full sving, arbeida med alle krefter for å omforma landbruksteknikken og gjera nivået gradvis høgare i mekaniseringa av landbruket i samsvare med ein plan. Vi må utdana ein mektig styrke av folk til det mekaniserte jordbruket, folk som både er arbeidarar og bønder og er velkjende med moderne teknikk. Utviklinga av mekaniseringa av landbruket vil gjera arbeidsproduktiviteten i landbruket mykje

Tachai har alltid gått i spissen for at ledende kadre skal delta i produksjonen så stor del av året som mulig. Denne stilen blir spredd over hele landet gjennom kampanjen for å lære av Tachai. På bildet ser vi varasekretæren i fylkespartikomiteen i Hsiyang ute på arbeid i en produksjonsbrigade. (Foto fra boka «Learn From Tachai», Peking 1976).

høgare og gje bøndene god tid til å utvikla ein mangesidig økonomi og byggja ein ny, velstående og rik sosialistisk landsbygd. Det vil og ha mykje å seia for at folkekommunen skal få spela rolla si fullt ut som ein samskipnad som sameiner industri, landbruk, handel, utdanning og militærsaker. Ja, det vil ha mykje å seia for å gje kommunen høve til å syna kva føremoner han har i seg — at han er stor og har ein høg grad av offentleg eige — og for å knipa inn på skilnadene mellom by og land, mellom arbeidar og bonde og mellom kroppsarbeid og åndsarbeid. Difor må dei ulike ansvarlege departementa under Statsrådet og dei leiande organa i pro-

vinsane, prefektura og fylka streva hardt for å få snøggare framgang i dette arbeidet, ta ulike praktiske tiltak og effektive åtgjerder, kontrollera framgangen sin kvart år og summera opp røynslene, slik at dei kan vera trygge på at den store oppgåva med å mekanisera landbruket vert gjennomført i hovudsak til 1980.

For å byggja fylke av Tachai-typen og få store og stabile avlingar, må ein setja **Åttepunkts-grunnlova** for landbruket* ut i livet

* For å summera opp røynslene Kina har vunne for å auka landbruksproduksjonen har formann Mao formulert Åtte-punkts-grunnlova for land-

på ein allsidig måte og gå inn for vitskapleg jordbruk. Det er naudsynt å streva hardt for å avla, propagandera, spreia, reinodla og fornøye gode sårkornslag. Ein må endra det gamle dyrkingssystemet, betra dyrkingsteknikken og gjera indeksen for mangfaldig dyrking større. Ein må gjera bruk av fleire kjelder for gjødsel. Ein må nytta gjødsel på ein rasjonell måte og utføra plantevern-arbeidet vel. Vi må arbeida hardt for å fremja vitskapleg gransking i landbruket for å endra den stoda vi har no då granskninga ligg langt etter dei behova som finst, for å få større fart på utvidinga av det storstilte sosialistiske landbruket. Kvart fylke må skipa organisasjonar for vitskaplege landbruksekperiment og styrkja dei på fylkes-, kommune-, produksjonsbrigade- og produksjonslagsplan. Dei må veva dei saman til eit heilt net, oppmuntra massane til å setja i verk vitskaplege eksperiment i stor vidd og setja det profesjonelle vitskaplege og tekniske personellet i full sving med oppgåvene sine. På det sentrale planet og på provins-, prefektur- og fylkes-planet må organisasjonane for vitskapleg landbruksgransking bli styrkte og det må bli gjeve meir vegleiiing i landbruksproduksjonen og i det tekniske arbeidet. Gardsbruk, skogar og beitemarkar må bli drivne aktivt og godt, slik at dei kan spela rolla som føredøme.

Det har vorte fleire verksemdar som vert drivne av kommunane og brigadane, og det styrkjer økonomien på kommune- og brigadeplanet. Det har gjeve effektiv framhjelp til dei fattigaste brigadane og laga, har sett større fart på jordbruksproduksjonen, støtta den nasjonale oppbygginga og sett større fart på mekaniseringa av landbruket. Det er ei viktig materiell trygd for at folkekommunesystemet skal bli utvikla vidare. Partikomiteane i alle delar av landet må sjå positivt på dette og ta effektive tiltak for å hjelpe verksemdene som vert drivne av kom-
bruket som syter for jordutbetring, rasjonell bruk av gjødsel, damanlegg, betre sårkorn, rasjonell bruk av nærplanting, plantevern, jordstell og nye jordbruksreiskapar.

munane og brigadane til å utvikla seg snøggare og betre. Når ein utviklar slike verksemdar, må ein halda fast på den sosialistiske innrettinga, og dei må i fyrste rekke tena landbruksproduksjonen og levekåra til folket. Der vilkåra tillet det, skal dei og arbeida for storindustrien og for eksport. Det er naudsynt å gjera størst mogeleg bruk av lokale ressursar for å utvikla både avlingane, husdyrhaldet, foredlingsindustrien og gruvedrifta. Men ein må og leggja vekt på at ein ikkje kappast med storindustrien om råmateriale og veikjer statsressursane. Det er naudsynt å styrkja leiarskapet i dei verksemdene som no vert drivne av kommunar og brigadar og vera aktiv med å hjelpe dei til å løysa dei problema som dukkar opp.

Folkekommunane er svært levedyktige og fremjar utviklinga av alle slags tiltak på landsbygda. I storparten av Kina er det systemet som no finst i folkekommunane på landsbygda med «eigedom på tre plan, med produksjonslaget som grunneininga i rekneskapsførselen» framleis i samklang med voksteren av produktivkreftene på landsbygda. Men no, då rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen spreier seg og vert djupare og det storstilte sosialistiske landbruket grip meir om seg, og særskilt då økonomien på kommune- og brigadeplanet veks, må vi også merka oss at dette eigedomssystemet vil veksa stegvis over i eit eigedomssystem som tek produksjonsbrigaden eller tilmed kommunen som grunneininga i rekneskapsførselen når vilkåra vert mogene for det.

Endå lenger inn i framtida vil folkekommunesystemet veksa over frå systemet med kollektiv eigedom til systemet med eigedom for heile folket, og så frå det sosialistiske systemet med eigedom for heile folket til det kommunistiske systemet med eigedom for heile folket. Jamvel om økonomien på kommune- og brigadeplan i dag berre er i byrjinga og ikkje stor, så er det difor her **vår store, strålende von ligg.**

5. Allsidig planlegging og styrking av leiinga.

Å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet er ein stor marsj der partiet vårt leier millionar på millionar av bønder i å gjera den sosialistiske revolusjonen djupare og setja fart på den sosialistiske oppbygginga. Sentralkomiteen og dei lokale partikomiteane på ulike plan må alle saman setja opp allsidige planar og ta praktiske tiltak og setja alt inn på å vinna sigrar, nett som dei gjorde då dei leidde landreforma og rørsla for landbrukssamykke og når dei leier militæroperasjonar.

Etter fem års hard kamp, det vil seia i 1980, ventar vi at meir enn ein tredel av fylka i landet er blitt fylke av Tachai-typen, og det skal vera bygt fleire brigadar og kommunar av Tachai-typen i dei andre fylka. Det er no meir enn 300 langtkomne fylke i landet som har utmerka seg i å læra av Tachai. Desse fylka må halda fram med å konsolidera det dei har oppnådd og gjera nye framsteg, og samstundes må det bli bygt i det minste i gjennomsnitt 100 nye fylke av Tachai-typen i året i dei neste fem åra. Denne konferansen bør fordela det talet av fylke som skal nå dette målet i 1976 blant provinsane, bykommunane og dei autonome områda kvar for seg. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda og partikomiteane i prefektura under dei må alle saman arbeida ut sine egne konkrete planar, avgjera dei åtgjerdene som skal takast og gje oppgåver til dei lågare organa. Alle fylkespartikomitear må sjå på arbeidet med å byggja fylke av Tachai-typen som sitt eige kammål og setja opp dei tidsplanane og stega dei vil fylgja for å nå dette målet på grunnlag av dei lokale vilkåra. Dei må arbeida på ein konkret måte og streva etter å nå målet før tida. Provis- og prefekturpartikomiteane må gje særskild vegleiing til fylkespartikomiteane, kontrollera arbeidet deira i god tid, hjelpa dei til å løysa problema dei har med arbeidet, halda møte med faste mellomrom for å vurdere arbeidet

deira ved å måla det mot kjennemerka for fylke av Tachai-typen og finna ut kven som held mål. Partikomiteane i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda skal skrive to meldingar kvart år til sentralkomiteen om framgangen i rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen, ei melding etter sumar-innhaustinga og ei ved slutten av året. Desse skal innehelda planen og tiltaka, framgangen i rørsla, problema som oppstår, dei røynslene som vert vunne, framgangen i mekaniseringa av jordbruket, produksjonsauken, problem i dei leiande organa i prefektur- og fylkespartikomiteane, arbeidet som er gjort av partikomiteane i provinsen, (bydistriktet) eller det autonome området, og korleis dei leiande kadrane arbeider med undersøking og studium i avdelingane på lågare plan. Når provinsen skal nemna ut eit fylke av Tachai-typen, må det gjera grundige ettersøkingar før det seier seg nøgd og så senda meldinga om avgjerda si til sentralkomiteen i partiet.

Dei ulike departementa under sentralkomiteen i partiet og regjeringa må gjera ein samla innsats og gjera arbeidet sitt vel med å byggja fylke av Tachai-typen. Landbruksdepartementa må via heile innsatsen sin til rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet, arbeida vel med undersøking og studium og gje meldingar i god tid til sentralkomiteen og statsrådet om framgangen og problema i rørsla. Alle andre departement, dei som driv med planlegging, industri og samferdsel, finansstell og handel, kultur og utdanning, vitskap, folkehelse og familieplanlegging, må yta sitt for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet. Dei skal arbeida ut planar og leggja dei fram for sentralkomiteen før utgangen av 1975. Kvart år etterpå skal dei kontrollera og summera opp arbeidet sitt. Ein gong i året kjem sentralkomiteen til å undersøka alt det arbeidet som er gjort i provinsane, bydistrikta og dei autonome områda med å byggja fylke av Tachai-typen, og så setja oppgåvene for det nye året. Fem år seinare vil det bli samla ein ny landskonferanse i år læra av Tachai i

landbruket, for å summera opp røynslene, diskutera og setja opp ein ny plan som skal oppfyllest under den sjette femårsplanen, og setja fram nye fordringar om å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet.

Å byggja fylke av Tachai-typen er ei stor og krevjande kampoppgåve. Det er ikkje til å unngå at vi møter på mange vanskar på vegen fram. Men vi vil sikkert og visst vera i stand til å greia alle slags vanskar og nå målet vårt så lenge vi ærleg fylgjer den politiske linna, politikken, prinsippa og arbeidsmetodane som formann Mao har forma ut, og trur på massane og lit på dei. Vi kommunistar, revolusjonære arbeidarar og

stabsmedlemer, fattigbønder og lågare mel-lombønder og ungdom med utdanning som har busett seg på landsbygda, har høge mål og veit «**å bruka egne nevar til å forma om på verda ved hardt arbeid, og byggja landsbygda om frå å vera tilatterskomen i dag til å bli eit blomstrande lukkeland.**»

Gå saman for å vinna endå større sigrar!

(Omsett av redaksjonen frå heftet «Mobiliser heile partiet til til å gjera ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet,» av Hua Kuo-feng, engelsk utgåve, Foreign Languages Press, Peking 1975.)

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Se www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1977/ for de øvrige.